

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35, ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ-ΦΑΞ 2105232553, ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ 2018 ΑΡ. ΦΥΛ. 539, € 1,50

Η “ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ” ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΤΩΝ ΠΡΕΣΠΩΝ ΚΑΙ ΤΟ ΣΟΒΙΝΟΦΑΣΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΗΣ ΑΛΛΗΛΟΣΥΜΠΛΗΡΩΝΟΝΤΑΙ ΠΕΤΥΧΑΙΝΟΥΝ ΤΗ ΦΑΣΙΣΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΔΥΟ ΧΩΡΩΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΠΟΡΡΟΦΗΣΗ ΤΟΥΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΝΤΙΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΡΩΣΟΚΙΝΕΖΙΚΟ ΑΞΟΝΑ

(Δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα της ΟΑΚΚΕ, www.oakke.gr, στις 26/1/2019)

Οι φίλοι της ειρήνης και της δημοκρατίας δεν έχουν τίποτα να κερδίσουν από τη συμφωνία των Πρεσπών. Το μόνο που κάνει αυτή η συμφωνία είναι να οξύνει τις αντιθέσεις ανάμεσα στις δύο χώρες και να δίνει μια μεγάλη ώθηση στις φασιστικές, εθνοσοβινιστικές, αντιευρωπαϊκές και στην ουσία ρωσόφιλες δυνάμεις στις δύο χώρες.

Αυτό οφείλεται στο ότι με αυτή τη συμφωνία αναγνωρίζεται στην Ελλάδα από τον ιμπεριαλισμό, δυτικό και ανατολικό, ο ρόλος του κράτους καταπιεστή σε βάρος ενός άλλου μικρότερου κράτους που υποχρεώνεται να

αλλάζει το όνομα και το σύνταγμα του κάτω από την απειλή του εμφύλιου, του διαμελισμού και τελικά της εξωτερικής επίθεσης.

Η αντιδραστική φύση αυτής της συμφωνίας κρύβεται από το

γεγονός ότι η σοβινιστική πλειοψηφία του ελληνικού πολιτικού κόσμου και οι ψευτοκομμουνιστές την καταγγέλλουν σαν προδοτική γιατί δεν είναι τόσο κτηνώδης όσο θα θέλανε, δηλαδή γιατί επιτρέπει σε αυτή τη χώρα να διατηρεί πολύ έμμεσα και πολύ δειλά κάποια στοιχεία από τον εθνικό της χαρακτήρα όπως πχ τη γλώσσα της καθώς και το δικαίωμα της να συμμετέχει σε διεθνείς πολιτικούς και στρατιωτικούς οργανισμούς όπως η ΕΕ

και το ΝΑΤΟ. Έτσι η σύγκρουση του αποκτηνωμένου σοβινιστικού μπλοκ της «Μίας και μόνης Μακεδονίας» του φασιστοσαμαρά, των ναζι- χρυσαυγιστών και των φασιστο-λεβέντηδων με τον ΣΥΡΙΖΑ, εμφάνισαν στα μάτια των προοδευτικών ανθρώπων τον τελευταίο σαν ενσάρκωση της διεθνιστικής αριστεράς.

Πράγματι θα μπορούσε κάποιος αριστερός άνθρωπος σχεδόν να συγκινηθεί αν έβλεπε τον

Βίτσα του ΣΥΡΙΖΑ να κραδαίνει τσιτάτα του Λένιν μπροστά στον κνίτη Παφίλη υπέρ της αυτοδιάθεσης των εθνών χωρίς να ξέρει ότι ο “διεθνιστής” αυτός χρημάτισε για καιρό υφυπουργός στρατιωτικών με προϊστάμενο το μακεδονομάχο και τουρκοφάγο Καμμένο. Ακόμα περισσότερο θα μπορούσε κανείς να συγκινηθεί με τον Τσίπρα την ώρα που υπεράσπιζε την εθνικά

Συνέχεια στη σελ. 2

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αυτό το τεύχος είναι αφιερωμένο στο μακεδονικό

• Πως η διάλυση των πραγματικών κομμουνιστικών κομμάτων έφερε ξανά τα 4 κοράκια πάνω από το μακεδονικό έθνος, σ. 3,

• Πατριώτες και Δημοκράτες! Αντίσταση στο φαιο-«κόκκινο» μέτωπο ναζιστών-ψευτοΚΚΕ στο μακεδονικό και στο ψευτοδιεθνιστικό κυβερνητικό τους προγεφύρωμα, τον ΣΥΡΙΖΑ σ. 4

• Η Κίνα, ο πιο ανοιχτός φίλος των ναζί και του φαιο- «κόκκινου», σ. 6

• Για τις προσλήψεις των αναπληρωτών στην εκπαίδευση, σ. 7

ΒΕΝΕΖΟΥΕΛΑ Γκουαϊδό: Πολύ ξαφνικός και πολύ αποδεκτός ήρωας για να είναι αληθινός εχθρός της φασιστικής δικτατορίας Μαδούρο

Η Βενεζουέλα συγκλονίζεται για ακόμα μια φορά από ένα μαζικό δημοκρατικό κίνημα ενάντια στην όλο και πιο ανοιχτή δικτατορία που έχει επιβάλει στη χώρα η συμμορία Μαδούρο υπό τη στήριξη και καθοδήγηση του ρώσικου σοσιαλιμπεριαλισμού και των κινέζων συμμάχων του. Το καθεστώς είναι τόσο απομονωμένο από το λαό, που αν και ελέγχει πλήρως τον κρατικό μηχανισμό και την πλειοψηφία του τύπου, δυσκολεύεται να μαζέψει ακόμα και λίγες χιλιάδες οπαδών του ώστε να δώσει στην ανθρωπότητα έστω και μία εικόνα λαϊκής στήριξης. Έτσι απαντάει με το μόνο τρόπο που ξέρει, με τη βία και τις δολοφονίες των κρατικών και παρακρατικών του συμμοριών.

Οι Τσάβεζ-Μαδούρο πήραν την εξουσία με εκλογές στα 1999 δημιουργώντας, όπως μόνο ο σοσιαλφασισμός ξέρει, πάνω στα προβλήματα των φτωχών. Χρησιμοποίησαν τις τότε ψηλές τιμές του πετρελαίου για να εξαγοράσουν το λαό με επιδόματα και παροχές και παράλληλα έστηναν εντατικά τη δικτατορία τους, ελέγχοντας με ανθρώπους τους όλο τον κρατικό

μηχανισμό, ιδιαίτερα το στρατό, τη δικαιοσύνη και την ενημέρωση. Όταν το σύστημα της διαφθοράς, της προσωπικής πατρωνίας και του παρασιτισμού που εκπροσωπούν αυτοί οι ανατολικού τύπου καπιταλιστές οδήγησε τη χώρα στην αναπόφευκτη χρεοκοπία, μισοκαταστρέφοντας ακόμα και την πλούσια βιομηχανία του πετρελαίου, αυτός ο κρατικός μηχανισμός

στράφηκε ενάντια στο λαό που ξεσηκώθηκε ενάντια στη συμμορία που τον έριξε στην πείνα.

Μια νέα ποιότητα στο βάθεμα της δικτατορίας ήρθε το 2017, όταν ο Μαδούρο κατέργησε την εκλεγμένη Εθνοσυνέλευση επειδή σε αυτήν κέρδισε την πλειοψηφία η αντιπολίτευση, και την αντικατέστησε με μια νόθα “Συνταγματική Συνέλευση” πλήρως ελεγχόμενη από τον ίδιο, αφού η αντιπολίτευση, και σωστά, απείχε από εκείνες τις εκλογές. Αυτό πυροδότησε το πιο μαζικό μέχρι τότε κίνημα κατά της δικτατορίας, που το καθεστώς αντιμετώπισε με τη βία των κρατικών μηχανισμών, και ιδιαίτερα των παρακρατικών “κολεκτίβος” που διακρίθηκαν σε φανατισμό σαν δολοφόνοι και βασανιστές του λαού. Εκείνο το κίνημα οδηγήθηκε τελικά στην ήττα, αφού απέτυχε

να οδηγήσει το καθεστώς έστω σε κάποιες παραχωρήσεις.

Ο νέος γύρος της σύγκρουσης ξεκίνησε στις 10 Γενάρη, όταν η απογυμνωμένη από εξουσίες Εθνοσυνέλευση κήρυξε τα αποτελέσματα των περσινών καθεστωτικών εκλογών άκυρα, και τρεις μέρες αργότερα ανακήρυξε τον πρόεδρό της Χουάν Γκουαϊδό σαν το νόμιμο μεταβατικό πρόεδρο της χώρας. Αμέσως τον αναγνώρισαν σαν τέτοιο οι ΗΠΑ και σειρά λατινοαμερικάνικων χωρών.

Πολλοί δημοκράτες ίσως να πιστέψουν πως έχουμε να κάνουμε

Συνέχεια στη σελ. 8

Η “ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ” ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΤΩΝ ΠΡΕΣΠΩΝ ΚΑΙ ΤΟ ΣΟΒΙΝΟΦΑΣΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΗΣ ΑΛΛΗΛΟΣΥΜΠΛΗΡΩΝΟΝΤΑΙ

ΠΕΤΥΧΑΙΝΟΥΝ ΤΗ ΦΑΣΙΣΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΔΥΟ ΧΩΡΩΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΠΟΡΡΟΦΗΣΗ ΤΟΥΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΝΤΙΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΡΩΣΟΚΙΝΕΖΙΚΟ ΑΞΟΝΑ

Συνέχεια από τη σελ. 1

μακεδόνισσα ηρωίδα του ΔΣΕ και του ζαχαριαδικού ΚΚΕ Γκίνοβα κόντρα στον Κουτσούμπα αν δεν σκεφτόταν ότι και αυτός είχε μόλις διορίσει σαν υπουργό άμυνας οπότε και σαν φρουρό του «διεθνισμού» του τον αγαπημένο αρχηγό των ΟΥΚ που το πνεύμα τους έγινε σε όλους γνωστό από το σύνθημα σε εθνική παρέλαση «Τους λένε Σκοπιανούς, τους λένε Αλβανούς, τα ρούχα μου θα ράψω με δέρματα απ' αυτούς».

Αλλά η μεγάλη βρωμιά του ΣΥΡΙΖΑ σε ότι αφορά τη χώρα μας δεν βρίσκεται στις ξεδιάντροπες μεταμφιέσεις των στελεχών του, βρίσκεται στο γεγονός ότι οι Πρέσπες δεν ήρθαν σαν αποτέλεσμα μιας μακρόχρονης πολιτικής και ιδεολογικής δουλειάς στις μάζες η οποία θα τις προετοίμαζε για μια συμφωνία που αναγνώριζε κάποιους άλλους ανθρώπους σε αυτόν τον κόσμο εκτός από τους βορειοελλαδίτες σαν Μακεδόνες. Η αληθινή πολιτική και προπαγανδιστική δουλειά που έκανε ο ΣΥΡΙΖΑ για το μακεδονικό πλατειά στο λαό και όχι σε κύκλους φίλων του διήρκτησε ακριβώς πέντε μέρες, όσο η συζήτηση μέσα στη Βουλή την ώρα που τα συλλαλητήρια των δεκάδων χιλιάδων που οργανώναν οι σοβινιστές και οι φασίστες είχαν πίσω τους προπαγανδιστική δουλειά τουλάχιστον δυόμιση δεκαετιών, χάρη από τη συνολική δουλειά της αστικής τάξης επί έναν ολόκληρο αιώνα για να εδραιώσει την ιδέα μιας σημερινής ελληνικής Μακεδονίας ιδιοκτήτη του ονόματος και της «πολιτιστικής ανωτερότητας» που αυτό εκπροσωπεί και η οποία επιπλέον τάχα απειλείται με κατοχή εδάφους από ένα μικρό γειτονικό κράτος που θα γίνει όργανο επέκτασης ενός μεγάλου. Έτσι οι Πρέσπες ήρθαν ξαφνικά πάνω σ αυτόν τον απροετοίμαστο λαό με τη μορφή του πολιτικού πραξικοπήματος. Η απόδειξη ότι αυτοί που το έκαναν δεν νοιάζονταν καθόλου για τη δημοκρατία και το διεθνισμό είναι ότι ήρθαν στην εξουσία συνεργαζόμενοι με τους χρυσαυγίτες στο Σύνταγμα των αγανακτισμένων στο πρώτο μεγάλο πανεθνικό κίνημα κατά της Ευρώπης και του αστικού κοινοβουλευτισμού. Επιπλέον αυτοί που πρόβαλαν ξαφνικά μέρος της αληθινής ιστορίας του μακεδονικού ήταν οι ίδιοι που προηγουμένα είχαν γίνει αφερέγγυοι επειδή πείνασαν παραπέρα το λαό και ωμά τον εξαπάτησαν. Και όλα αυτά πάλι στο όνομα της Ευρώπης. Είναι κάτω από αυτές τις συνθήκες που η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ έριξε αυτές τις μάζες για πρώτη φορά τόσο γερά στα χέρια του σοβινοφασισμού και άρχισε να τις εξοικειώνει και να τις συμφιλιώνει ιδεολογικά με τους αρχηγούς του ρατσιστικού σοβινοφασισμού και της ρωσοδουλειάς, τους νεοταγματασφαλίτες της ΧΑ, αφού πρώτα τις είχε προετοίμασει για αυτό με την προβοκατόρική πολιτική του των ανοιχτών συνόρων στο μεταναστευτικό. Ο ΣΥΡΙΖΑ λειτούργησε δηλαδή

στη χώρα μας για μια ακόμα φορά σαν προβοκάτορας κατά των πραγματικών διεθνιστών και των πραγματικών αντιφασιστών προωθώντας στην πράξη τον αντιδυτικισμό και τη φαιο-«κόκκινη» ιδεολογία του ρωσοκινεζικού άξονα. Μέσα από την κοινοβουλευτική του εμφάνιση ο ΣΥΡΙΖΑ έριξε επίσης δίχτυα προς τους Μακεδόνες της εθνικής μειονότητας, ενώ αναβίωνε στην πράξη στην πλειοψηφία του πληθυσμού την πιο άρρωστη και την πιο φασιστικού τύπου εχθρότητα ενάντια τους, ενάντια στους διεθνιστές και όλους εκείνους που υπερασπίζονται τις Πρέσπες με μια αριστερή λογική χωρίς να καταλαβαίνουν ακόμα την πραγματική ιστορική και πολιτική φύση της. Εννοείται ότι όσοι συριζαίοι δέχονται επιθέσεις από τους σοβινιστές και ναζιζδες κανιβάλους πρέπει να έχουν την πιο σαφή υποστήριξη από όλους τους δημοκράτες παρά το σοσιαλφασιστικό και προβοκατόρικο χαρακτήρα της ηγεσίας αυτού του κόμματος. Όμως ταυτόχρονα όλοι οι δημοκράτες αντιφασίστες όχι μόνο δεν πρέπει κάτω από αυτές τις συνθήκες να δουν τις Πρέσπες σαν μια νίκη τους, αλλά πρέπει να τις δουν σαν έναν μεγάλο κίνδυνο για τη δημοκρατία και ταυτόχρονα σαν μια ευκαιρία για να απευθυνθούν σε όλο τον ελληνικό λαό και ιδιαίτερα τους παραπλανημένους από τους σοβινοφασίστες και θυμωμένους κάτοικους της ελληνικής Μακεδονίας και να τους καθησυχάσουν. Σε αυτή τη μάχη έχει μεγάλο ρόλο να παίζει η καταπιεσμένη και παραπεταμένη και από την ψευτοαριστερά μακεδονική εθνική μειονότητα που η κατασκευοφαντημένη πολιτική ηγεσία της έχει αποδείξει ότι υπερασπίζει όχι μόνο τα δημοκρατικά δικαιώματα της, αλλά γενικά το δημοκρατισμό στη χώρα καθώς και την εθνική ανεξαρτησία και εδαφική ακεραιότητα της καθώς είναι από θέση αρχής ενάντια σε κάθε σοβινοφασισμό και επεκτατισμό στα Βαλκάνια οπότε και ενάντια σε αυτόν της μεγάλης Μακεδονίας.

Στην ουσία το μόνο επιχείρημα της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ που μπορεί να φέρει σε σύγχυση τους πραγματικούς δημοκράτες και διεθνιστές σε ότι αφορά τη φύση της συμφωνίας των Πρεσπών είναι το εξής: ότι σε κάθε περίπτωση αποτελεί μια προσφορά στο κράτος και στους κατοίκους της Δημοκρατίας της Μακεδονίας, γιατί είναι οπωσδήποτε καλύτερη (ιδιαίτερα η ένταξη τους σε ΕΕ και ΝΑΤΟ) παρά η συνέχιση της επικράτησης της γραμμής της μη αναγνώρισης που έχουν επιβάλει οι σοβινιστές στη χώρα μας. Μα οι εθνικά Μακεδόνες της γειτονικής χώρας ήδη απάντησαν με τη στάση τους στο δημοψήφισμα στη δική τους χώρα, στο οποίο έκαναν συντριπτική αποδοκιμαστική αποχή ενάντια στη συμφωνία. Και έκαναν αποχή, και δεν είπαν καθαρά «όχι», γιατί σε αυτό το δημοψήφισμα τους τοποθετήθηκε κάτι που θέλανε, που ήταν η ένταξη κυρίως στο ΝΑΤΟ λόγω του φόβου τους για τον αλβανικό σοβινοφασισμό, και κάτι που δεν θέλανε πολύ περισσότερο, που ήταν

η αλλαγή του ονόματος της χώρας τους. Έχουμε την εκτίμηση ότι αυτό που κυρίως θέλανε οι εθνικά Μακεδόνες, την ένταξη στο ΝΑΤΟ, τελικά δεν θα τους το δώσει η συμφωνία και, αν κάτι τέτοιο συμβεί, αυτό θα τους σύρει ακόμα πιο ορμητικά στην αγκαλιά της Ρωσίας από όσο ήδη τους έχει δραματικά σπρώξει προς αυτήν η συμφωνία των Πρεσπών και ο ομόλογος του Τσίπρα εξίσου δόλιος Ζάεφ (αν και το κόμμα του, το σοσιαλδημοκρατικό δεν είναι φασιστικό στην ηγεσία του όπως ο ΣΥΡΙΖΑ). Αλλά πέρα από ότι το ΝΑΤΟ δεν έχει αναχαιτίσει αλλά αντίθετα έχει στην κύρια πλευρά ενθαρρύνει τον αλβανικό σοβινοφασισμό και στο Κόσσοβο και στη Δημοκρατία της Μακεδονίας, οι ίδιες οι Πρέσπες περιέχουν μέσα τους, όπως κάθε προηγούμενη συμφωνία (αυτή του 1993 και η ενδιάμεση του 1995) ένα συνειδητό κοινό μέτωπο του ελληνικού και του αλβανικού εθνικισμού ενάντια στον εθνοτικά κύρια μακεδονικό χαρακτήρα της χώρας.

Όμως εκείνο που αποδεικνύει ότι οι Πρέσπες δεν είναι κάτι το προοδευτικό για τη γειτονική χώρα είναι κάτι που το φανέρωσε ο ίδιος ο ΣΥΡΙΖΑ στη Βουλή όταν υπεράσπιζε τη συμφωνία των Πρεσπών επιμένοντας να υπερακοντίζει τους σοβινοφασίστες σε ψεύτικο πατριωτισμό με το επιχείρημα ότι αν δεν υπήρχαν οι Πρέσπες η γειτονική χώρα θα αναγνωριζόταν από όλο τον πλανήτη σαν Δημοκρατία της Μακεδονίας, δηλαδή με το συνταγματικό της όνομα. Είναι ακριβώς έτσι. Πραγματικά αν υπήρχε μόνο η σοβινοφασιστική γραμμή της απόλυτης άρνησης του ονόματος θα ήταν η Ελλάδα και όχι η Δημοκρατία της Μακεδονίας που θα είχε απομονωθεί από τη Δύση, ενώ τελικά και η Ρωσία θα είχε αναγκαστεί να πάρει καθαρή θέση και όχι να παριστάνει το γεφυροποιό, οπότε ο λαός της γειτονικής χώρας δεν θα είχε διασπαστεί ούτε θα άρχισε να στρέφεται προς τη Ρωσία, ενώ ο δικός μας λαός βλέποντας αυτή τη διεθνή αποδοκιμασία της γραμμής μιας και μόνο Μακεδονίας θα είχε αρχίσει να αναρωτιέται για το δικό των νέων μακεδονομάχων.

Οι Πρέσπες είναι στην ουσία ο έξυπνος σοβινοφασισμός και μπερλιαρισμός. Είναι η τακτική του καλού μπάτσου που διεισδύει ψυχολογικά στο θύμα και το ταλαντεύει. Αλλά χωρίς τον κακό μπάτσο, δηλαδή χωρίς τους βάρβαρους σοβινοφασίστες ο καλός μπάτσο δεν μπορεί να κάνει πειστικούς τους εκβιασμούς του στο θύμα. Οι Πρέσπες είχαν αυτό το κύριο στόχο: Να πετύχουν από τη γειτονική χώρα να αρνηθεί η ίδια το όνομα της, δηλαδή να αμφισβητήσει βαθύτερα τον εθνικό της χαρακτήρα και να διαταράξει παραπέρα την πολιτική και εθνική της συνοχή. Αλλά χωρίς τους σοβινοφασίστες να πιέζουν οι Πρέσπες δεν θα είχαν αποτέλεσμα, δηλαδή δεν θα παρέδιδε ποτέ το νεαρό γειτονικό έθνος ένα κρατικό όνομα που το κέρδισε σαν επιστέγασμα όλων των αγώνων του επειδή συμμετείχε στο δίκαιο αντιφασιστικό δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο. Για έναν τέτοιο τίτλο τιμής ότι δηλαδή το κράτος τους γεννήθηκε και το έθνος τους αναγνωρίστηκε σαν τέτοιο μέσα από έναν τόσο προοδευτικό αγώνα δεν μπορούν να περηφανευτούν τα τέσσερα κράτη που του αρνήθηκαν και του αρνούνται ακόμα με τον ένα ή τον άλλο τρόπο την εθνογέννηση και την κρατική ύπαρξη, δηλαδή

η Ελλάδα, η Βουλγαρία, η Σερβία και η Αλβανία. Η ανοιχτή άρνηση αυτού του κρατικού ονόματος από την Ελλάδα και στη συνέχεια από τους μπερλιαριστές της Δύσης και τελικά η αλλαγή αυτού του ονόματος ήταν ένα πολύ μεγάλο πλήγμα που δεν θα μπορούσε να μην αποσταθεροποιήσει πολιτικά και να μην διασπάσει βαθιά τη γειτονική χώρα.

Γι αυτό πιστεύουμε ότι οι Πρέσπες δεν είναι ένας σταθμός προς την ειρήνη και την ανεξαρτησία της γειτονικής χώρας αλλά προς την παραπέρα καταπίεση της και την εξάρτηση της από τον μπερλιαρισμό και ιδιαίτερα την απορρόφηση της από το ρώσικο φασιστικό σοσιαλμπερλιαρισμό που από την πρώτη στιγμή της ανακήρυξης της ανεξαρτησίας της γειτονικής χώρας χρησιμοποίησε τα μεγάλα ελληνικά κόμματα για να παίξουν κυρίως το ρόλο του κακού μπάτσου (ΝΔ, ΠΑΣΟΚ και αργότερα την ναζιΧΑ) δηλαδή να σπρώξουν τη γειτονική χώρα έξω από την Δύση, οπότε προς τη Ρωσία, ενώ αντίθετα ο ΣΥΡΙΖΑ έπαιξε το ρόλο του καλού μπάτσου, δηλαδή το ρόλο της προσέγγισης και της απορρόφησης της γειτονικής χώρας για λογαριασμό της Ρωσίας εμφανιζόμενος πάντα σαν σύμμαχος των δυτικών φιλελεύθερων και φίλος των διεθνιστών.

Πρόκειται για δύο συμπληρωματικούς ρόλους που υπηρετούν έναν κοινό σκοπό.

Συνέχεια στη σελ. 8

Παρακαλούμε
τους αναγνώστες μας
να στέλνουν τα γράμματα
ή τις επιταγές τους στη δ/
υση Χαλκοκονδύλη 35,
Αθήνα,
ΤΚ 10432, ή στο όνομα
Κώστας Κούτελος,
ΤΘ 3408 Τ.Κ. 10210, Αθήνα

Για τις οικονομικές σας
ενισχύσεις μπορείτε
να χρησιμοποιείτε
το λογαριασμό μας
στην Εθνική Τράπεζα:
160/764962-29

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα
Ιδιοκτήτης:
Κεντρική Επιτροπή της ΟΑΚΚΕ
Εκδότης σύμφωνα με το νόμο:
Κώστας Κούτελος
(Κωδικός 2998)
ISSN 1791-6593
Χαλκοκονδύλη 35, 5ος όροφος
Τ.Κ. 104 32 Αθήνα
Τηλ.- Φαξ: 210-5232553
Ετήσια συνδρομή: 20 Ευρώ
Εξαμηνιαία: 10 Ευρώ

ΠΩΣ Η ΔΙΑΛΥΣΗ ΤΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΩΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΩΝ ΚΟΜΜΑΤΩΝ ΕΦΕΡΕ ΞΑΝΑ ΤΑ 4 ΚΟΡΑΚΙΑ ΠΑΝΩ ΑΠΟ ΤΟ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟ ΕΘΝΟΣ

Ποθενά τόσο πολύ όσο στο μακεδονικό δεν εκφράζονται με τόση βαρβαρότητα τα αποτελέσματα της παλινόρθωσης του καπιταλισμού στην ΕΣΣΔ και της συνακόλουθης διάλυσης των διεθνιστικών βαλκανικών κομμουνιστικών κομμάτων και η αντικατάστασή τους με σοσιαλφασιστικά και σοσιαλσοβινιστικά. Πιστεύουμε μάλιστα ότι σε καμιά άλλη χώρα στον κόσμο όσο στην Ελλάδα δεν εκδηλώνεται πιο χτυπητά αυτός ο εκβαρβαρισμός μιας και μόνο σε αυτήν δημιουργείται τώρα δα μπροστά στα μάτια μας ένα πλειοψηφικό στο λαό πολιτικό κίνημα που έχει πρακτικά στην ηγεσία του ένα κανονικό χιτλερικό κόμμα όπως είναι η «Χρυσή Αυγή».

Ότι και να λένε οι κάθε λογής φιλελεύθεροι που θεωρούν πατριωτικά τα συλλαλητήρια της ντροπής, αυτά από το βασικό τους αίτημα και μόνο δεν μπορούν να έχουν άλλο κόμμα πολιτικό ηγέτη εκτός από τη ναζιστική δολοφονική συμμορία. Και τούτο γιατί μετά τις Πρέσπες που πρόδωσαν στην πράξη την τάχα «μία και μόνη Μακεδονία», δηλαδή την κατά τον Ελύτη «ψυχή του έθνους», μόνο οι ναζιστές είναι κατάλληλοι για να τιμωρήσουν τους προδότες με το μόνο τρόπο που οι κατεστραμμένες οικονομικά και γι αυτό όλο και πιο θυμωμένες μάζες θεωρούν τον πιο συνεπή απέναντί τους: την άσκησή τους φασιστικής βίας.

Η φασιστική βία βρίσκεται μέσα στη γραμμή της «μίας Μακεδονίας» και δεν είναι μια παρέκκλιση ως προς τη δημοκρατική εφαρμογή αυτής της γραμμής, γιατί δεν μπορεί να εκφραστεί με δημοκρατικό τρόπο η απαίτηση να καταργηθεί η εθνική υπόσταση και η κρατική κυριαρχία μιας άλλης χώρας. Αυτό το καταλαβαίνουν οι περισσότεροι δημοκράτες. Εκείνο που δεν φαίνεται εύκολα είναι ότι η λογική της «μίας Μακεδονίας» βρίσκεται μέσα στη λογική και του «σύνθετου ονόματος», δηλαδή βρίσκεται μέσα σε όλη τη λεγόμενη εθνική γραμμή, δηλαδή βρίσκεται και μέσα στην εμφανιζόμενη σαν φιλειρηνική και διεθνιστική συμφωνία των Πρεσπών.

Πρόκειται για τη βία που ασκούν στη γειτονική χώρα οι ελληνικές κυβερνήσεις να αλλάξει όχι απλά το όνομά της, αλλά ουσιαστικά να αρνηθεί τον εθνικό χαρακτήρα του κράτους της. Αυτή η βία δεν εκδηλώθηκε με τα όπλα αλλά ασκήθηκε αρχικά άμεσα με οικονομικό αποκλεισμό ώσπου να αλλάξει η γειτονική χώρα το όνομά της προσθέτοντας σε αυτό τον προσδιορισμό που την κάνει τέως χώρα, το «Πρώην Γιουγκοσλαβική». Μετά η πίεση συνεχίστηκε με τη βοήθεια των όπλων των αλβανών αποσχιστών και, όλο αυτό τον καιρό, με την έμμεση απειλή βίας από τους βούλγαρους επεκτατιστές για να γίνει το όνομα σύνθετο όχι απλά με έναν πολιτειακό αλλά έναν γεωγραφικό προσδιορισμό, δηλαδή να γίνει ένα έδαφος στην επιφάνεια της γης, ώστε να φύγει από τη μέση κάθε υπαιτιγμός για την εθνική του ύπαρξη. Δεν είναι τυχαίο ότι αυτό που επιβάλλεται ανοιχτά σε αυτή τη μικρή χώρα μέσα από όλες τις αλληπάλληλες εκβιαστικές αλλαγές του ονόμα-

τός της και του Συντάγματος της από το 1993 και το 1995 ως τις Πρέσπες είναι η σταδιακή απόλειξη κάθε σαφούς αναφοράς σε ύπαρξη μακεδονικού έθνους. Αυτό γιατί μόνο χωρίς εθνική υπόσταση μπορεί το συγκεκριμένο κράτος να γίνει ένα κλωτσοσκουφι από τους σοβινιστές των γειτονικών χωρών και από όλους τους ιμπεριαλιστές και κυρίως από τους σοσιαλιμπεριαλιστές που κανακεύουν ή υποδαυλίζουν όχι μόνο τους σοβινιστές που περικυκλώνουν τη χώρα, αλλά και τους σοβινιστές της ίδιας της Δημοκρατίας της Μακεδονίας που το μόνο που κάνουν είναι να προβοκάρουν τον αγώνα της για εθνική ανεξαρτησία και να ασκούν και αυτοί βία στο λαό της.

Ο λόγος για τον οποίο αναφερθήκαμε στην αρχή για τον εκβαρβαρισμό που έφερε η διάλυση των κομμουνιστικών κομμάτων σε όλο τον κόσμο, είναι ότι χάρη σε αυτή τη διάλυση συντελείται στα Βαλκάνια ένα από τα μεγαλύτερα εθνικά εγκλήματα που βρίσκονται σε εξέλιξη μετά τη διάλυση της κάποτε σοσιαλιστικής Γιουγκοσλαβίας. Τέτοιο είναι το έγκλημα της άρνησης της ύπαρξης μακεδονικού έθνους κύρια από την Ελλάδα και τη Βουλγαρία και δευτερευόντως από την Αλβανία, που αναγνωρίζει μακεδονική εθνότητα, αλλά αρνείται ότι με τις ιστορικές πρωτοβουλίες αυτής της εθνότητας και τους εθνικούς αγώνες της συγκροτήθηκε αυτό το κράτος.

Η άρνηση του εθνικού χαρακτήρα αυτού του κράτους οφείλεται ουσιαστικά στη διάλυση των κομμουνιστικών κομμάτων στα Βαλκάνια και στην αντικατάστασή τους από σοσιαλφασιστικά πολύ πριν διαλυθεί η Γιουγκοσλαβία. Αυτή η διαδικασία ήταν ιδιαίτερα καταστροφική στην περίπτωση της Βουλγαρίας και της Ελλάδας, όπου τα νέα σοσιαλφασιστικά ψευτοκομμουνιστικά κόμματα με επικεφαλής τους Ζίβκοφ και Φλωράκη αντίστοιχα φτάσανε στο σημείο να εκδηλώσουν ανοιχτά τον αντιδιεθνιστικό και φασιστικό τους κατήφορο μετά τα 1970 ο πρώτος, και μετά τα 1980 ο δεύτερος όπου ξεδιάντροπα τις ποδοπάτησαν τον πυρήνα της διεθνιστικής ιδεολογίας των ΚΚ των Ζαχαριάδη και Δημητρόφ η οποία εκδηλώθηκε πάνω απ όλα ακριβώς στην αναγνώριση της ύπαρξης μακεδονικού έθνους. Αυτό ισχύει ιδιαίτερα για το βουλγαρικό κομμουνιστικό κόμμα που χρειάστηκε να δώσει μια τρομακτικού βάρους

πολιτική και ιδεολογική πάλη με επικεφαλής τον σπουδαίο Δημητρόφ για να αποδείξει ότι το μακεδονικό έθνος είναι άλλο από το βουλγαρικό και κατά συνέπεια η Βουλγαρία δεν μπορεί να έχει εδαφικές βλέψεις σε βάρος του κύριου όγκου των εθνοτικά μακεδονικών εδαφών. Ουσιαστικά πάνω σε αυτό το ζήτημα πήραν οι κομμουνιστές και στις δύο αυτές χώρες τον τίτλο του πραγματικού διεθνιστή, και αυτό όχι μόνο με τα λόγια αλλά με το αίμα τους στους εμφύλιους, και με τα εκτελεστικά αποσπάσματα και τα βασανιστήρια στις φυλακές των ελλήνων και των βούλγαρων σοβινιστών. Από τότε ως την σήμερα η αναγκαία συνθήκη για να είναι κομμουνιστής ένας έλληνας ή ένας βούλγαρος είναι να αναγνωρίζει την ύπαρξη και τα δικαιώματα του μακεδονικού έθνους και της μακεδονικής εθνικής μειονότητας σε κάθε μια από τις δυο αυτές χώρες. Από την άλλη μεριά είναι σχεδόν ζήτημα αρχής για τις αστικές τάξεις των δυο χωρών ότι δεν υπάρχει μακεδονικό έθνος. Λέμε «σχεδόν» γιατί υπάρχει και μια φιλελεύθερη αστική άποψη σύμφωνα με την οποία υπάρχει μακεδονικό έθνος όχι για αντικειμενικούς λόγους, αλλά γιατί έτσι αυτοπροσδιορίζεται, δηλαδή γιατί νομίζει ότι είναι έθνος. Αυτή η αντίληψη μπορεί να σημαίνει είτε μια δειλή αναγνώριση ενός καταπιεσμένου έθνους είτε είναι μια τακτική ενός καταπιεστικού έθνους να διαλύσει ένα καταπιεζόμενο με το να στρώνει διάφορες εθνικές μειονότητες μέσα του να αποσχισθούν από αυτό.

Ο πυρήνας της επιχειρηματολογίας των ιστορικών των βαλκανικών αστικών τάξεων για το ότι δεν υπάρχει μακεδονικό έθνος, βασίζεται στο επιχείρημα ότι αυτό το έθνος ήταν ένα εφεύρημα της Τρίτης Διεθνούς η οποία με την απόφασή της το 1934 να το αναγνωρίσει, είναι εκείνη που στην πραγματικότητα το δημιούργησε. Πρόκειται για τον ισχυρισμό ότι αυτό το έθνος δεν προέκυψε από τη ζωή και την κοινωνική και πολιτική δράση των μαζών που το αποτέλεσαν αλλά από τη συνείδηση και μάλιστα από τα σχέδια κάποιων υποτιθέμενης κλίκας δικτατόρων που έξω από τις μάζες έγραφε για λογαριασμό τους την παγκόσμια ιστορία. Στο βάθος το αντικομμουνιστικό αυτό επιχείρημα αξιοποιεί το πραγματικό γεγονός ότι αυτό το έθνος ήρθε σαν τέτοιο στο ιστορικό προσκήνιο πολύ πρόσφατα, δηλαδή στην εποχή του ώριμου καπιταλισμού και μάλιστα του ιμπεριαλισμού. Το μακεδονικό έθνος δηλαδή δεν εμφανίστηκε στο προσκήνιο της ιστορίας μαζί με τα μεγάλα ευρωπαϊκά έθνη από τις αρχές της αστικής εποχής, ούτε καν στις αρχές του 18^{ου} ή του 19^{ου} αιώνα, όπως έγινε με τα περισσότερα βαλκανικά έθνη και εθνικά κράτη, αλλά άρχισε να συνειδητοποιεί την ύπαρξη του, αρχικά με τους διανοούμενους του, από τα τέλη του 19^{ου} αρχές του 20^{ου} αιώνα

και μετά να νιώθουν αυτήν την πραγματικότητα με όλη τους τη δύναμη και οι πλατειές, βασικά αγροτικές μάζες των εθνικά μακεδόνων μέσα από τη συμμετοχή στον κοινό β' παγκόσμιο αντιφασιστικό πόλεμο. Είναι μέσα στη διάρκεια αυτού του πολέμου τομή στη σύγχρονη ιστορία των λαών, που έγινε το τελικό ξεκαθάρισμα της εθνικής μακεδονικής συνείδησης. Γιατί ως τον β' παγκόσμιο οι μεγάλες μάζες των Μακεδόνων, υπέφεραν από την άγρια αφομοιωτική καταπίεση την οποία τους είχαν επιβάλει η σέρβικη κυριαρχία στο Βορρά και η ελληνική στο Νότο. Όμως στον πόλεμο, βρέθηκαν για πρώτη φορά τόσο συγκεκριμένα και τόσο ωμά μπροστά στην καταπίεση του βουλγαρικού έθνους στο οποίο ως τότε ταλαντεύονταν αν ανήκαν η όχι, καθώς είχαν σε σημαντικό βαθμό κοινή γλώσσα με αυτό ενώ είχαν πολύ λιγότερο κοινή με το σέρβικο και καθόλου με το ελληνικό. Όμως η βουλγαρική καταπίεση έγινε η χειρότερη για τους εθνικά Μακεδόνες όταν ο βουλγαρικός σοβινισμός συμμάχησε με τη ναζιστική Γερμανία παρασέρνοντάς το μεγαλύτερο μέρος του βουλγαρικού έθνους για να κάνει τμήμα της φιλοχιτλερικής Μεγάλης Βουλγαρίας το κατοικούμενο από τους Μακεδόνες κομμάτι της Γιουγκοσλαβίας, όπως και τα αντίστοιχα της ελληνικής Μακεδονίας και της Μακεδονίας του Πιρίν. Μόνο έτσι οι εθνικά Μακεδόνες σαν μάζα ξεκαθάρισαν οριστικά με το βουλγαρικό εθνικισμό όπως στην αρχή του 20ου αιώνα το είχαν κάνει ήδη με τους δυο άλλους πιο ανοιχτά εχθρικούς και εθνοτικά πιο ξένους καταπιεστές του, τον ελληνικό και το σέρβικο.

Είναι λοιπόν η πείρα της ζωής που οδήγησε τους Μακεδόνες, που ένοιωθαν τέτοιο περισσότερο τοπικά παρά εθνικά στο να ακολουθήσουν μαζί το δρόμο της ένοπλης εθνικοαπελευθερωτικής αντίστασης ενάντια στους βούλγαρους κατακτητές και ακόμα πιο πολύ ενάντια τους γερμανούς ναζι συμμάχους τους.

Αλλά αυτό το δρόμο της εθνικής μακεδονικής απελευθέρωσης από το βουλγαρικό και παράλληλα από το σέρβικο σοβινισμό τον είχαν ήδη χαράξει και τον ακολουθούσαν κυρίως στη Γιουγκοσλαβία του μεσοπολέμου, δηλαδή μια δεκαετία πριν από το 1940, με τη μεγαλύτερη συνέπεια και αυτοθυσία οι μακεδόνες κομμουνιστές που έτσι κατοχυρώθηκαν σαν η εθνική πρωτοπορία αλλά και η ταξική πρωτοπορία του εθνικά μακεδονικού λαού. Την ανάλογη συνεπή αντιφασιστική στάση έδειξαν στη διάρκεια του β' παγκόσμιου πολέμου οι εθνικά μακεδόνες κομμουνιστές και στην Ελλάδα και στη Βουλγαρία. Και στις τρεις αυτές καταπιεστικές χώρες οι μακεδόνες κομμουνιστές πολεμούσαν στον αντιφασιστικό πόλεμο δίπλα-δίπλα στους σέρβους, έλληνες και βούλγαρους συντρόφους τους όσο και αν ο ασταμάτητα αναδυ-

όμενος και πάντα παρών αστικός εθνικισμός, και ο εθνικά μακεδονικός, έβαζε εμπόδια σε αυτή την ενότητα από κάθε πλευρά.

Ετσι γεννήθηκε το μακεδονικό έθνος, που δεν είναι το μόνο που εμφανίστηκε πιο αργά στο προσκήνιο ακριβώς επειδή το καταπίεσαν τόσο έντονα αυτά που εμφανίστηκαν πιο νωρίς. Το έθνος είναι μια δυναμική έννοια της αστικής εποχής και η αναζήτηση ενός μακρινού παρελθόντος για τη διεθνή νομιμοποίηση καθενός από αυτά είναι ιδεαλισμός και πολιτική αντίδραση.

Στη συγκεκριμένη περίπτωση αντίθετα από ό,τι λένε οι αστοί και ιδίως οι αντικομμουνιστές ιστορικοί δεν είναι κάποιος Στάλιν και κάποια Τρίτη Διεθνής που δημιούργησαν το μακεδονικό έθνος, αλλά αντίθετα είναι η καταπίεση των μακεδόνων από τις τρεις πολύ καταπιεστικές απέναντί τους βαλκανικές μοναρχίες που οδήγησαν τους πρωτοπόρους πατριώτες και ιδιαίτερα τους κομμουνιστές ανάμεσα σε αυτούς να καταλάβουν πρώτοι ότι αυτός ο λαός αποτελούσε ένα ξεχωριστό έθνος, και να πολεμήσουν για την απελευθέρωσή του μέσα από τη δημιουργία ενός πολυεθνικού κράτους. Στη διάρκεια των μακεδονικών εθνοαπελευθερωτικών αγώνων του 20^{ου} αιώνα οι μακεδόνες εθνικιστές δεν είχαν ποτέ την ακτινοβολία και την απήχηση των μακεδόνων κομμουνιστών γιατί δεν έβλεπαν ούτε τον πολυεθνικό, οπότε αναγκαστικά διεθνιστικό χαρακτήρα ενός μακεδονικού κράτους που θα προέκυπτε μέσα από τον εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα και στις τρεις καταπιεστικές χώρες, ούτε την ταξική φύση ενός τέτοιου αγώνα που εκείνη την εποχή θα ήταν αναγκαστικά αγροτικός.

Ήταν η διαπίστωση αυτής της πραγματικότητας που έκανε την Τρίτη Διεθνή στα πλαίσια του αντιφασιστικού μετώπου, και στις συνθήκες των όλο και στενότερων σχέσεων του βουλγαρικού σοβινισμού, αλλά και της ελληνικού και του σέρβικου με τον ανερχόμενο φασισμό στην Ευρώπη, να σκύψει μεθοδικά πάνω στο μακεδονικό ζήτημα, να το μελετήσει συλλογικά και να διατυπώσει επίσημα την τελική θέση της ότι υπάρχει μακεδονικό έθνος. Η ορθότητα αυτής της θέσης επιβεβαιώθηκε από τα πράγματα όταν ο μακεδονικός λαός ακολούθησε συντριπτικά και στις τρεις χώρες τους κομμουνιστές του και έδωσε το μεγάλο, κοινό αντιφασιστικό αγώνα έχοντας συνείδηση των εθνικών του δικαιωμάτων που τουλάχιστον στην περίπτωση της Γιουγκοσλαβίας, όπου το διεθνικό επαναστατικό προλεταριάτο νίκησε, οι γιουγκοσλαβί μακεδόνες απέχτησαν το δικό τους ομόσπονδο κράτος. Μόνο όταν η Γιουγκοσλαβία διαλύθηκε, αφού πολύ προηγουμένα είχαν νικηθεί ταξικά οι κομμουνιστές

Πατριώτες και Δημοκράτες!

Αντίσταση στο φαιο-«κόκκινο» μέτωπο ναζιστών – ψευτοΚΚΕ στο μακεδονικό και στο ψευτοδιεθνιστικό κυβερνητικό τους προγεφύρωμα, τον ΣΥΡΙΖΑ

Το κανιβαλικό εθνοφασιστικό συλλαλητήριο της 20^{ης} του Γενάρη στο Σύνταγμα έκανε τα στομάχια πολλών δημοκρατικών και προοδευτικών ανθρώπων να σφιχτούν. Το καθεστωτικό τέρας, με τους παπάδες του, τους άμεσα ή έμμεσα συμμετέχοντες στρατιωτικούς του, τη σοβινιστική αντιδραστική ιντελιγκέντσια του και πάνω απ' όλα με τους μαχαιροβγάλτες ναζιστές του της «Χρυσής Αυγής» ήταν εκεί. Δεν ήταν όσο μαζικό διακήρυσσε πως θά 'ταν, μάζεψε ωστόσο μια όχι αμελητέα μάζα, κυρίως από το πολιτικά πιο καθυστερημένο και γεμάτο εθνικιστικές προλήψεις κομμάτι του συντηρητικού κόσμου και, το χειρότερο, είχε πίσω του ένα γενικά πλειοψηφικό ρεύμα.

Το συγκλονιστικό, το τρομερό που σηματοδότησε η συγκεκριμένη εθνορατσιστική, στην ουσία φασιστική σύναξη (ιδιαίτερα αν τη συνδέσει κανείς με την πρόσφατη ανατριχιαστική προσπάθεια για ναζιστικές καταλήψεις στα σχολεία), είναι ότι για πρώτη φορά έχουμε ένα φαιο-«κόκκινο» κίνημα όπου τόσο η γενική κουλτούρα των συμμετεχόντων, όσο και τα βασικά σύμβολά τους είναι σκληρά δεξιά και εθνοφασιστικά. Πρόκειται - για πρώτη φορά τόσο ανοιχτά - για χαρακτηριστικά πουτινικής μαζικής δεξιάς, που συσπειρώνει τον λαό ακριβώς πάνω στη θεωρία ενός «αδικημένου από τη Δύση, υπέροχου μα ταπεινωμένου και προδομένου έθνους». Αυτή είναι η θεωρία με την οποία ο Πούτιν ηγεμονεύει, ασκεί τη δικτατορία του και παραλύει κάθε αντιπολίτευση στη Ρωσία από το 2000.

Έτσι το έθνος «ενοποιείται» για άλλη μία φορά ενάντια στη Δύση, η οποία, «αφού μας πείνασε με τα μνημόνια», μας παίρνει τώρα και τη «ψυχή» μας, διαστρεβλώνοντας τάχα την ιστορία και ευνοώντας τους «προαιώνιους εχθρούς» της Ελλάδας.

Οι ρώσικες σημαίες που υψώνουν οι ναζήδες της «Χρυσής Αυγής», τη στιγμή που η Ρωσία έχει αναγνωρίσει από το 1992 τη Δημ. της Μακεδονίας με το συνταγματικό όνομά της και μάλιστα την καλεί σήμερα να το διατηρήσει και να μην υποταχθεί στις «Πρέσπες», αποδείχνουν την απέραντη στρεψοδικία και υποκρισία των ηγετών του «πατριωτικού» αντιδυτικού κινήματος. Δεν πρόκειται καν για καθυστερημένους εθνικιστές (όπως είναι γενικά η μάζα που τους ακολουθάει), αλλά για ξεσκολισμένους υποτακτικούς του Πούτιν.

«Αγανακτισμένοι» στον κύβο

Η ποιοτική διαφορά σε σχέση με τους υπεραντιδραστικούς και με αντιδημοκρατική ηγεσία και γραμμή «Αγανακτισμένους» είναι ότι εδώ δεν είχαμε ένα -τάχατες έστω- κίνημα που διακηρύσσει ότι υπερασπίζεται το δίκιο των φτωχών ή έστω των πτωχευμένων πρώην καλοζωισμένων ενάντια «στους πλούσιους και τις τράπεζες», όπως στο τότε (2011) καθοδηγούμενο από τον ΣΥΡΙΖΑ κίνημα. Εκείνο ήταν βέβαια επίσης φαιο-«κόκκινο» και είχε κι αυτό τους σκληρούς φασίστες και τους «αυτόνομους» ναζήδες στην πάνω πλατεία του (η «ΧΑ» δεν είχε εμφανιστεί οργανωμένα για να μην τρομάξει την αριστερών διαθέσεων βάση και για να μην εκθέσει τον σύμμαχό της, ΣΥΡΙΖΑ). Σε γενικές γραμμές όμως, σαν έστω και θνησιγενές και σύντομο κίνημα, συνδέθηκε περισσότερο με την «αριστερή», τάχα «αντινεοφιλελεύθερη» δημαγωγία κατά της λιτότητας της «γερμανικής Ευρώπης του Σόμπλε» και χρησιμοποίησε τον εθνορατσιστικό αντιδυτικισμό σαν σημαντική μεν, αλλά δευτερεύουσα και κάπως «κρυμμένη» συνιστώσα. Ήταν ένα κίνημα που εμφανιζόταν βασικά ως «ταξικό» ή έστω ως «λαϊκό».

Το κανιβαλικό αντιμακεδονικό (ενάντια στη Δημοκρατία της Μακεδονίας και στο μακεδονικό έθνος) συλλαλητήριο της 20^{ης} του Γενάρη του 2019, εφτάμισι χρόνια

μετά, είναι από ιδεολογική πλευρά «Αγανακτισμένοι» στον κύβο. Το ειδικό στοιχείο που το διαφοροποιεί επί τα δεξιά είναι ότι εδώ είχαμε το μεν πιο ανοιχτά αντιδυτικό, αντιμακεδονικό και ρωσοτοσολιάδικο κομμάτι του πάλαι ποτέ ΣΥΡΙΖΑ, ως ΛΑΕ και Κωνσταντοπούλου, να συμμετέχει ανοιχτά παρά με τους καθαρούς ναζί και όλο τον ακροδεξιό χουντοφασισμό, το δε ψευτοΚΚΕ, με το εξώφυλλο του «Ριζοσπάστη του Σαββατοκύριακου» της 19^{ης} του Γενάρη να καλεί έμμεσα πλην σαφώς σε συμμετοχή στο συλλαλητήριο ή εν πάση περιπτώσει σε συμπάθεια προς αυτό.

Εκεί δηλαδή που οι «πλατιοί - μαλακοί» σοσιαλφασίστες του ΣΥΡΙΖΑ, οι Τσακαλώτοι και οι Κατρούγκαλοι, δούλευαν το 2011 μια γραμμή - ακορντεόν που χώραγε μέσα κάλπικες παρόλες για κενσιανισμούς, αμεσοδημοκρατίες, αναδιανομές πλούτου και διαγραφές χρεών τάχα «για να σωθεί το βιοτικό επίπεδο του λαού», σε μια νεολαία και μια νεαρή υπαλληλία που ήταν ιδεολογικά και πολιτικά αποπροσανατολισμένη, αλλά δεν ήταν γενικά φασιστική ή ρατσιστική, το 2019 οι «στενοί - σκληροί» σοσιαλφασίστες (ΛΑΕ, Κωνσταντοπούλου, ΚΟΕ) ανακοινώνουν μπροστά στο όχι και τόσο έκπληκτο έθνος ότι δεν έχουν κανένα πρόβλημα να βρίσκονται στην ίδια πλατεία, με τα ίδια κανιβαλικά σοβινιστικά συνθήματα, με την πιο παραδοσιακή μαύρη αντίδραση του τόπου μας, τους γνήσιους απογόνους κάθε ναζισμού, κάθε δοσιλογισμού και εθνοπροδοσίας, κάθε ξενόδουλου μοναρχοφασισμού, κάθε χούντας. Το έδαφος γι' αυτή τη σύμπραξη βρίσκεται πράγματι στο μέτωπο των «Αγανακτισμένων», που δούλεψαν ουσιαστικά τη γραμμή του «Κάτω οι 300 προδότες της Βουλής», ενώ βρίσκεται επίσης και στην ανοιχτή αντιευρωπαϊκή σύμπραξη ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, καθώς και στο φασιστικό δημοψήφισμα - απάτη του 2015. Μέχρι τώρα όμως η υπεραντιδραστική αντιδυτική δεξιά ήταν γενικά ουραγός της ψευτοαριστεράς, που έταζε υποκριτικά χόρταση στον φτωχό, την ώρα που γκρέμιζε τα εργοστάσια και έτσι κατέστρεφε τους υλικούς όρους αναπαραγωγής της ζωής των εργαζόμενων. Εδώ το έκτρωμα ολοκληρώνεται. Σε επίπεδο πολιτικής γραμμής, ο κνίτης και ο λαετζής γίνονται συν-ηγέτες της βάσης των ναζιστών και των παπαδοπολικών, οι οποίοι αναθαρρυσμένοι φωνάζουν «Η Δημοκρατία πούλησε τη Μακεδονία».

Αν σε αυτό προσθέσει κανείς την ανοιχτή συμμετοχή στο συλλαλητήριο των δύο κομμάτων της ντόπιας κλασικής ιδιωτικής (ΝΔ) και κρατικογραφειοκρατικής (ΠΑΣΟΚ) αστικής τάξης, καταλαβαίνουμε ότι πίσω από τους διαδηλωτές της Κυριακής βρίσκονταν, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, τα 2/3 του έθνους.

Η δημοκρατία στο άρμα του σοσιαλφασίστα Τσίπρα

Αυτό είναι νέα ποιότητα κι έρχεται πάνω στη λεγόμενη «αναδιάταξη του πολιτικού σκηνικού» από πλευράς Τσίπρα-ΣΥΡΙΖΑ, που από ντούροι «Μαδούρο», αντιευρωπαϊοί και ανοιχτά ρωσόφιλοι εθνολαϊκιστές (στην ουσία εθνοκοσοσιαλιστές), ντύνονται

μέσα σε λίγους μήνες «αμερικανοευρωπαϊοί» και «αντιεθνικιστές φιλελεύθεροι σοσιαλδημοκράτες». Αδειάζουν έτσι τον χώρο του αντιδυτικού «ριζοσπαστισμού» που αντιπροσώπευαν και καλωσορίζουν στη θέση τους τους παλιούς τους συντρόφους (και εξίσου ρωσοδούλους με τους ίδιους) των ψευτοΚΚΕ-ΛΑΕ και τον ναζιφασιστικό και σαμαρικό βούρκο των «μακεδονομάχων».

Δεν είναι λοιπόν να απορεί κανείς που πολλοί αφελείς (στο βάθος αδύναμοι όταν δεν στηρίζονται σε κάποιον δυνατό καθεστωτικό ή διεθνή πόλο) φιλελεύθεροι του «κέντρου» και της «κεντροαριστεράς» στρουγγίχτηκαν γρήγορα γρήγορα πίσω από τον ΣΥΡΙΖΑ. Εκεί βρίσκονται δίπλα στον αιώνια φλωρακικό κνίτη Μπίστη, στον υπερασπιστή των ταγμάτων ασφαλείας Μαρατζίδη, στον φίλο του Κύρκου γλοιώδη Ραγκούση, χωρίς φυσικά να τους ενοχλεί η νεοσυριζέικη μπόχα της ακροδεξιάς Παπακώστα ή ο ωμός τραμπουκισμός του κνίτη σοσιαλφασίστα Πολάκη.

Ο Τσίπρας, αξιοποιώντας την δίκαιη αποστροφή για το εκτρωματικό μέτωπο ναζι-κνιτών-Σαμαρά-εθνικιστικού ΠΑΣΟΚ, ανοίγει την «αγκαλιά» του και περιμένει τους φίλους του στο «απέναντι» φασιστικό στρατόπεδο να του στείλουν τους δημοκράτες πεσκέσι. Έτσι δουλεύουν τα βρώμικα ως το μεδούλι και στημένα δίπλα του σοσιαλφασισμού.

Απόλυτη η σοσιαλφασιστική ηγεμονία και στους δύο πόλους

Έχουμε λοιπόν αλλαγή φάσης στη διάταξη μεταξύ των δήθεν «υποτακτικών της Ευρώπης» από τη μια και των «κινηματοκινών ριζοσπαστικών και πατριωτικών δυνάμεων» από την άλλη, που όλη την περίοδο του «αντιμνημονίου» (2010-2015), αλλά ουσιαστικά μέχρι και τις Πρέσπες συγκροτούσαν δύο αρκετά πλατιά και αρκετά διακριτά ρεύματα. Από τη μια «υποτακτικοί της Ευρώπης», τάχα από «νεοφιλελεύθερη» και αντιλαϊκή ιδεολογία, όπως διατεινόταν ο ΣΥΡΙΖΑ, ήταν η ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ και τα συγγενικά τους «ευρωπαϊόφιλα» κόμματα, όπως το Ποτάμι και ό,τι απέμεινε από τη ΔΗΜΑΡ κι από την άλλη το «λαϊκό, αντιπλουτοκρατικό, αντιτοκογλυφικό», αντικειμενικά ή και ανοιχτά φιλορώσικο στρατόπεδο ήταν εκείνο των ΣΥΡΙΖΑ, ΑΝΕΛ, ψευτοΚΚΕ και Χρυσής Αυγής.

Φυσικά το ψευτοΚΚΕ πολλές φορές οι συριζαίοι το έμεγαν ότι με το να παίρνει «ντούρες αντικαπιταλιστικές θέσεις» και να μην κάνει μέτωπα, ουσιαστικά βοηθούσε τον «ευρωδουλο» εχθρό, ωστόσο ποτέ δεν το αντιμετώπισαν ως αντίπαλο ούτε το χτύπησαν. Ο ίδιος ο Περισσός, από την άλλη, όσο κι αν διακηρυκτικά χτυπούσε τον ΣΥΡΙΖΑ ως «δεξιό ομορπονιστικό και όχι αρκετά αντιευρωπαϊκό», στην πράξη το 2012 - 2015 τού δάνεισε τον μισό στρατό των κνιτών, τους «μετωπικούς» αντιμνημονιακούς κνίτες, ενώ έτσι κι αλλιώς η βαρετή αντιδυτική «αντικαπιταλιστική» δημαγωγία του ψευτοΚΚΕ ήταν σχεδόν ολόδια με τις τερατολογίες του ΣΥΡΙΖΑ. Ταυτόχρονα όμως, το γεγονός ότι το ψευτοΚΚΕ δεν έμπαινε ανοιχτά στα μέτωπα των ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, το έκανε συμπαθές και στους ΝΔ-ΠΑΣΟΚ, που ηλιθιωδώς ή σκόπιμα παρουσίαζαν τον Περισσό ως «σύμμαχο» στον αντιΣΥΡΙΖΑ αγώνα! Το γεγονός ότι η φυλλάδα του καθεστώτος ΣΥΡΙΖΑ, «Εφημερίδα των Συντακτών», είχε γεμάτη ανθρώπους που ήταν ψευτοΚΚΕ μέχρι το 2012 και σήμερα φανατικοί

Τσιπραίοι δεν απασχόλησε ποτέ τα επιτελεία των «ευρωπαϊόφιλων». Οι γέφυρες, λοιπόν, του Περισσού με την παλιά δεξιά, φτιαγμένες ήδη από την αντιπασοκική «κάθαρση» του 1986-1989, εξαργυρώνονται τώρα με την προβολή από ΜΜΕ της γενικά δυτικόφιλης αστικής τάξης (ΣΚΑΙ) των «αναλύσεων» της εθνοκοσοσιαλιστικής Κανέλλη, που δουλεύει τη γραμμή «η Δύση και το ΝΑΤΟ πίσω από το ξεπούλημα της Μακεδονίας».

Όσο για τη «Χρυσή Αυγή», αυτήν φυσικά ο καθωστρέπει ΣΥΡΙΖΑ την ονομάζει πού και πού ναζιστική και κάνει ότι παίρνει τις αποστάσεις του, αλλά είναι πια ηλίθιο φαινόμενο ότι της κάνει και του κάνει πλάτες στα πάντα. Από το τρενάρισμα της δίκης, που κοντεύει να την εξελίξει σε παρωδία, από τα Καστελόριζα, τα στρατιωτικά τιμητικά αποσπάσματα και στον Κασιδιάρη, μέχρι την φιλοναζίστρια (τότε ΣΥΡΙΖΑ) πρόεδρο της Βουλής Κωνσταντοπούλου του α' εξαμήνου του '15 και από τα πολιτικά μέτωπα στον β' γύρο στις δημοτικές/περιφερειακές εκλογές του '14 και στο φασιστικό δημοψήφισμα, ο ΣΥΡΙΖΑ δεν έχασε ευκαιρία να δείξει πόσο φίλος ή έστω «δευτερεύων εχθρός» ήταν γι' αυτόν οι ναζιστές δολοφόνοι.

Το νέο σκηνικό διαμορφώνεται και διαφοροποιείται ως εξής: το μακεδονικό φτιάχνει δυο στρατόπεδα, χοντρικά εκείνο του «Όχι στις Πρέσπες» με 65% - 70% και εκείνο του «Ναι στις Πρέσπες», με 30% - 35%. Στο πρώτο, το οποίο έχει πιο λαϊκή αλλά και πιο πολιτικά καθυστερημένη και αντιδραστική βάση, πολιτικοί ηγεμόνες είναι οι ναζιστές δολοφόνοι, η χουντική και λεπενική ακροδεξιά, οι κνίτες/λαετζήδες και ο πρωτομάστορας της γραμμής του ορθόδοξου τόξου Ελλάδα - Σερβία - Ρωσία μέσα στην παλιά δεξιά, Σαμαράς. Εδώ η πουτινική και αντιδυτική ηγεμονία είναι προφανής σε επίπεδο γραμμής.

Στο δεύτερο, που έχει μέσα του πολύ περισσότερη δημοκρατία στη βάση, επικεφαλής είναι οι μεταμφιεσμένοι σε «δυτικούς δημοκράτες», αιώνιοι κνίτες Τσίπρες, Δραγασάκηδες και Καρτεροί, μαζί με τους πράκτορές τους, τύπου κνίτη Μπίστη, στον χώρο της «Κεντροαριστεράς», δηλαδή των δημοκρατών που ακολουθούσαν το ΠΑΣΟΚ και το «Κ»Κεσωτερικού και είχαν συγκρουστεί με τον ΣΥΡΙΖΑ το 2010-2015. Αυτά τα μπρεζνιεφικά πολιτικά περιτρίμματα, εχθροί κάθε προλεταριακής αλλά και αστικής δημοκρατίας από τα δεξιά (όπως έδειξε όλη η πολιτεία τους και οι συμμαχίες τους την περίοδο 2010-2018), υποστηρικτές κάθε ρώσικης εισβολής και κατοχής από τη δεκαετία του '80, σέρνουν πίσω τους τον πάντα φιλοσυριζαίο Θεοδωράκη του Ποταμιού κι αυτός με τη σειρά του κουβαλάει στην «υπέροχη» συριζέικη παρέα τους φιλελεύθερους τύπου Στέφανου Μάνου και Νίκου Δήμου, καθώς και μια πραγματικά δημοκρατική διανόηση που δεν αντέχει τη μπόχα του σοβινισμού και της αντιμακεδονικής παραφροσύνης και κουνιάζει τώρα πίσω από τους τσιπραίους.

Οι αντιεθνικιστές φιλελεύθεροι ακολουθούν εδώ (όπως πάντα) τη γραμμή της Δύσης, αφού έχουν το κουσούρι, όπως όλη η ελληνική αστική τάξη, να περιμένουν πάντα απ' έξω τη λύση και τα στηρίγματα γι' αυτό που θεωρούν πρόσδο της χώρας: αφού Ουάσιγκτον, Βερολίνο, Παρίσι και Βρυξέλλες στηρίζουν Τσίπρα, όλοι πάνε στο λεπτό με τον «εν πάση πε-

ριπτώσει καλύτερο από τους μακεδονομάχους» αρχηγό του ΣΥΡΙΖΑ. Από λίγων φιλελεύθερων το μυαλό περνάει ότι στο δηλητηριασμένο δείπνο στο οποίο τους έχουν καλέσει οι τσιπραίοι, οι καρτεροί, οι βερναρδάκηδες κι οι μπίστηδες, το έδεσμα είναι αυτοί οι ίδιοι.

Έτσι, διαλύεται ουσιαστικά το μέτωπο του «Μένουμε Ευρώπη» και του πιο ριζοσπαστικού και προοδευτικού (γι' αυτό και πιο άμαζου) «Παραιτηθείτε», με το πιο αντισυριζέικο κομμάτι τους να ακολουθεί κατά πόδας τον εθνοσοβινιστικό και φιλορωσικό βούρκο στο όνομα του αντιισιπρισμού και με το πιο δημοκρατικό και φιλοευρωπαϊκό στο επίπεδο της ιδεολογίας μέρος τους να σέρνεται θέλοντας και μη πίσω από το άρμα του Τσίπρα, δηλαδή του οργανωτή κάθε αντιευρωπαϊκού και αντιδημοκρατικού τραμπουκισμού της περιόδου 10-15. Κάθε «κέντρο» σε αυτή την αντιπαράθεση, κάθε άνθρωπος που δε θέλει να προσχωρήσει στο εθνοφασιστικό αντιμακεδονικό μέτωπο, αλλά και δε θέλει να δώσει συγχωροχάρτι και να αδυνατίσει το μέτωπο ενάντια στον Τσίπρα, συντριβεται στις μολόπेटρες του διπλόου.

Η ΝΔ θλιβερός ουραγός του μετώπου ναζί – κνιτών

Πολλοί δημοκράτες αντισυριζαίοι, από την άλλη, σκέφτονται και λένε ότι ένας από τους λόγους για τους οποίους ο Τσίπρας σήκωσε τόσο ψηλά ως διαιρετική τομή μεταξύ των πολιτικών δυνάμεων τις Πρέσπες ήταν μια διάσπαση της ΝΔ μεταξύ ευρωπαϊκόφιλων (των οποίων εκπρόσωπος εμφανίζεται ο Μητσοτάκης) και εθνικολαϊκιστικής δεξιάς πτέρυγας. Οπότε, με βάση την ανάλυσή τους, ο Μητσοτάκης «σοφά» επέλεξε να ντυθεί «μεγαλέξανδρος», για να σώσει το κόμμα του και την προοπτική μιας αντισυριζέικης κυβέρνησης σε λίγους μήνες.

σίγουρο ότι σε περίπτωση που η ΝΔ δεχόταν «φιλελεύθερα» σαν το φιλικό κόμμα της Δύσης - και όχι μόνο ο Τσίπρας – τις Πρέσπες, ο Καμμένος, ο Καρατζαφέρης, ο Κρανιδιώτης και βέβαια οι ναζήδες θα της έστηναν στα γρήγορα είτε μια διάσπαση είτε – το πιο πιθανό - έναν απίστευτο εσωτερικό εμφύλιο, με αρχηγό τον Σαμαρά και με τους ρωσόφιλους καραμανλικούς να παίζουν τον ρόλο του επιτήδειου «μετριοπαθούς κέντρου» ανάμεσα στα δύο στρατόπεδα. Είναι χαρακτηριστικό ότι η νεοκαρμανλική χουντοφυλλάδα «Δημοκρατία», ενώ σηκώνει το λάβαρο της «μιας και ελληνικής Μακεδονίας», ταυτόχρονα στηρίζει όλες τις πραξικοπηματικές επεμβάσεις της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ και τώρα σκέτου ΣΥΡΙΖΑ στη Δικαιοσύνη και στα ΜΜΕ, ενώ χτυπάει τους φανατικά αντισυριζαίους εντός ΝΔ (όπως ο εθνικιστής Γεωργιάδης).

Φαίνεται ωστόσο από τις εξελίξεις ότι ο ΣΥΡΙΖΑ ήταν σίγουρος ότι τελικά ο θλιβερός, εξουσιομανής μισοφιλελεύθερος Μητσοτάκης θα τραβιόταν από το εθνοφασιστικό «Μία και Μόνη Μακεδονία», δηλαδή το πιο ακροδεξιό «όχι» στις Πρέσπες, οπότε θα παρέδιδε αντικειμενικά τον χώρο του Κέντρου και του ευρωπαϊσμού στους συριζαίους σοσιαφασίστες. Ταυτόχρονα, ήξερε ότι η αντικειμενική σύγκρουση του Μητσοτάκη με τη βούληση ΗΠΑ-Ευρώπης να δουν τη Μακεδονία να εντάσσεται στους δυτικούς οργανισμούς (ΝΑΤΟ, ΕΕ) και η αντιΝΑΤΟποίηση της βάσης της ΝΔ μέσα από τα συλλαλητήρια θα πουτινοποιούσε – σαββιδοποιούσε ακόμη περισσότερο το κόμμα της κλασικής αστικής τάξης. Από κει και πέρα, το εάν ο Μητσοτάκης θα παραμείνει τυπικά επικεφαλής του ή θα πεταχτεί σαν τρίχα από το ζυμάρι στην πρώτη στροφή είναι δευτερεύον στοιχείο. Σε περίπτωση που μείνει, θα είναι απλά ένας αχθοφόρος της ρώσικης γραμμής «μέσα στη Δύση ενάντια στη Δύση», μια ευρωπαϊκή φασάδα για μια όλο και πιο ρώσικη και μαύρη καραμανλοσαμαρική ΝΔ. Σε περίπτωση που απο-

τύχει πολιτικά, θα караδοκούν διάφορα ακροδεξιά στοιχεία όπως ο Τζιτζικώστας ή και ο Βορίδης (που στήριξε Τζιτζικώστα, δηλαδή Ιβάν Σαββίδη στις τελευταίες εσωκομματικές εκλογές), που θα αναλάβουν ως ανοικτοί τοποτηρητές του Πούτιν στην ελληνική κλασική συντήρηση, διαμέσου του «θεσσαλονικάρχη» ολιγάρχη και ανθρώπου του Κρεμλίνου στην Ελλάδα. Όχι τυχαία ο Σαββίδης, ενώ καταγγέλθηκε ότι χρηματοδοτούσε φιλορώσους φασίστες εντός της Δημ. της Μακεδονίας να διαδηλώνουν κατά των Πρεσπών, στην Ελλάδα με το «Έθνος» του και το κανάλι του, OPEN BEYOND, στηρίζει Τσίπρα και Πρέσπες, κρατώντας ανοιχτούς διαύλους και με τους «μακεδονομάχους». Φυσικά κανένας δεν τον καταγγέλλει ούτε με την άκρη των χειλιών του για το διπλό παιχνίδι του.

Είναι χαρακτηριστικό ότι ολόκληρη η ΝΔ, μητσοτακική και μη, καθώς και οι οπαδοί της στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, χρησιμοποιούν κατά των Πρεσπών αυτούσια τα επιχειρήματα του ψευτοΚΚΕ, αποκαλώντας το ΣΥΡΙΖΑ και τον Τσίπρα «πειθήνια όργανα της Δύσης» και κατηγορώντας τους ότι δεν αντιστέκονται αρκετά σε Ευρωπαίους και Αμερικάνους, όπως θα έκαναν οι ίδιοι! Ούτε για δείγμα δεν έχει βγει νεοδημοκράτης να καταγγείλει την υποκριτική στάση της Μόσχας, που ενώ υποδύεται ότι στηρίζει την «ελληνική πατριωτική θέση» στο μακεδονικό, ταυτόχρονα στηρίζει και την εντελώς αντίθετη «εθνική πατριωτική θέση» στη Δημ. της Μακεδονίας, την οποία έχει αναγνωρίσει με το συνταγματικό της όνομα από το 1992.

Ο ίδιος ο χωρίς χαρακτήρα Μητσοτάκης πιθανά να νομίζει ότι αυτό το σοβινιστικό στη μορφή και ρωσόδουλο, φασιστικά αντιδυτικό στην ουσία ρεύμα θα τον πάει τρένο προς την εξουσία, στην πραγματικότητα όμως είναι η ληξιαρχική πράξη θανάτου του ευρωπαϊκού ρεύματός μέσα στη ΝΔ, το οποίο φαίνεται ότι ο ίδιος έχει καταπροδώσει με πλήρη συνείδηση, γι' αυτό και πήρε την «άδεια» του καθεστώτος να γίνει αρχηγός.

Το κλειδί της συμπαιγνίας: Κνίτες και ναζί δεν θέλουν να πέσει ο ΣΥΡΙΖΑ από την εξουσία

Παρά την προσπάθεια κοντόθωρων αντισυριζαίων τύπου ΣΚΑΐ ήδη από το πρώτο φασιστικό συλλαλητήριο του 2018 να δώσουν μια αντικυβερνητική χροιά στις αντιμακεδονικές κινητοποιήσεις, ένας οξυδερκής ή κάπως ψυλλιασμένος παρατηρητής θα έβλεπε πόσο έλειπε από αυτές το αίτημα παραίτησης της κυβέρνησης και η προσωπική στοχοποίηση του Τσίπρα.

Το ίδιο ίσχυσε εν πολλοίς και στο πρόσφατο συλλαλητήριο της 20ής του Γενάρη. Αυτοί που «πουλάνε τη Μακεδονία μας» για το εθνοφασιστικό συλλαλητήριο είναι γενικά «οι πολιτικοί» και η «δημοκρατία», οπότε δεν έχει κανένα νόημα να χτυπήσουμε ειδικά τον Τσίπρα, αλλά αντίθετα πρέπει να χτυπάμε κυρίως την «ανθελληνική Δύση» που τάχα υπέταξε τον αδύναμο πρωθυπουργό. Ο Τσίπρας βέβαια δεν έχει κανένα πρόβλημα με αυτό το αφήγημα, αφού αυτό ακριβώς πουλάει στη Δύση και στους ντόπιους φιλελεύθερους, δηλαδή ότι είναι πια ο υποτακτικός άνθρωπός τους, πολύ περισσότερο απ' ότι είναι ο Μητσοτάκης που υπέκυψε στους αντιδυτικούς λαϊκιστές. Την ίδια ώρα, με τις πραξικοπηματικές κινήσεις στη Δικαιοσύνη, τις σκευωρίες και την αναδιάταξη του τοπίου σε κανάλια, Τύπο, στρατό, αστυνομία και ποδοσφαίρο, αλλά και με τη ρητορική του κνίτη Πολάκη, ο Τσίπρας κρατάει δεσμούς και με ένα κομμάτι του «αντισυστημικού» κοινού, που άσχετα από τη Μακεδονία, πιστεύει ότι ακόμη ότι ο Τσίπρας είναι αντίπαλος, έστω κάπως πιο συμβιβασμένος, «εκείνων που χρεοκόπησαν τη χώρα», δηλαδή των πάλαι ποτέ κυρίαρχων ΝΔ και ΠΑΣΟΚ.

Στο κνιτοναζιστικό και νεοδημοκρατικό/ πασοκικό συλλαλητήριο δεν υπήρχε πουθενά το σύνθημα «κάτω ο ΣΥΡΙΖΑ, εκλογές τώρα». Αντίθετα, η μέχρι πρόσφατα συριζαία και νυν «μακεδονομάχος» Μάνου και μια σειρά καλλιτεχνών, που εμφανίζονταν μέχρι πρόσφατοι άλλοι ως κνίτες (Β. Παπακωνσταντίνου) και άλλοι ως ευρωπαϊκόφιλοι (Αθερίδης), υπόγραψαν ένα κείμενο που ζητάει «δημοψήφισμα για τις Πρέσπες», χωρίς να ζητάει εκλογές. Ο δε Κουτσούμπας του ψευτοΚΚΕ δήλωσε πρόσφατα ότι ο χρόνος των εκλογών δεν έχει καμία σημασία, μια θέση που μοιάζει «ουδέτερη αντικαπιταλιστική», αλλά είναι πολύ βολική για τον Τσίπρα. Ο τελευταίος παίρνει τον χρόνο του για να φασιστικοποιεί το κράτος να διαλύει μέσα σ' αυτό κάθε μη ρωσόδουλη τάση μέσα στον κρατικό μηχανισμό, να σαμποτάρει κάθε επένδυση και κάθε παραγωγή και να εξαρτάει τον όλο και πιο φτωχοποιημένο (από τον ίδιο) λαό με τα κρατικά επιδόματα ελεημοσύνης.

Ο Παφίλης του ψευτοΚΚΕ, άλλωστε, μιλώντας στη Βουλή, κατηγορήσε τον ΣΥΡΙΖΑ για τη συμμετοχή της Ελλάδας σε νατοϊκά σχέδια «περικύκλωσης της Ρωσίας» (!). Δεν υπάρχει καλύτερο αφήγημα για τον Τσίπρα. Στους έξω έχει το τεκμήριο ότι έφτασε να διχάσει τη χώρα του από ατλαντεύου πάθος να περάσει τις δυτικονατοϊκές «Πρέσπες», στους μέσα θα πουλάει επιδόματα, αυξήσεις μισθών στο δημόσιο, σωτηρία συντάξεων και αντίσταση στη «νεοφιλελεύθερη λαίλαπα» Μητσοτάκη.

Ο «αντιεθνικισμός» του ΣΥΡΙΖΑ είναι βρώμικος, αντιμακεδονικός και φιλορωσικός

Εκείνο το οποίο πρέπει να προσέξουν ιδιαίτερα οι δημοκράτες και ακόμη περισσότερο οι αριστεροί, που απεχθάνονται τον εθνορατσισμό και τη σοβινιστική υστερία, οπότε μοιραία κινδυνεύουν να θεωρήσουν τον «νέο κεντροαριστερό» ΣΥΡΙΖΑ ως μικρότερο κακό ή και ως ανάχωμα στα τέρατα των συλλαλητηρίων, είναι το πόσο κάλπικη, αβαθής και έξω από αρχές είναι η γραμμή και η προπαγάνδα των τσιπραίων, ακόμη και στο ζήτημα του μακεδονικού.

Ο ΣΥΡΙΖΑ δεν θέτει ζήτημα αναγνώρισης μακεδονικού έθνους και κριτικής στον πυρήνα των ελληνικών εθνικιστικών φανασιώσεων. Αντίθετα, ξελαρυγγιάζεται να εξηγήσει ότι ο προσδιορισμός «Μακεδόνας» αναφέρεται στην ιδιότητα του πολίτη του γειτονικού κράτους και καθόλου δεν αφορά την εθνική υπόσταση της πλειοψηφίας των πολιτών του. Διαφημίζει την απαγόρευση – μέσω Πρεσπών – της ονομασίας κρατικών οργανισμών ή ιδρυμάτων της Δημ. της Μακεδονίας ως σκέτα «μακεδονικών», σε αντίθεση με την Ελλάδα, που διατηρεί το σχετικό δικαίωμα ενώ, όπως υποστήριξε ο Τσίπρας στη Βουλή, πλέον όταν κάποιος θα αναζητά στο διαδίκτυο πληροφορίες για τη Μακεδονία, θα βλέπει τον... Λευκό Πύργο και τη Θεσσαλονίκη και όχι τη γειτονική χώρα! Στις δηλώσεις του μετά την υπερψήφιση των Πρεσπών από τη Βουλή, ανέφερε μάλιστα ότι η Ελλάδα πήρε πίσω και διασφάλισε την «αρχαία ελληνική πολιτιστική κληρονομιά της Μακεδονίας», υιοθετώντας πλήρως όχι μόνο τη ρητορική των τάχα αντιπάλων του, σαμαράδων και εθνοφασιστών, αλλά και όλη την κλασική αντιδραστική γραμμή της αστικής τάξης για τη δισχιλιετή πολιτιστική συνέχεια του ελληνικού έθνους και την καταγωγή του από την αρχαία Ελλάδα. τη βάση κάθε εκτρωματικής θεωρίας περί «εξεχριστού» και «μοναδικού» έθνους που «έδωσε τα φώτα του πολιτισμού σε όλη την ανθρωπότητα».

Πρόκειται για μια γραμμή η οποία δικαιώνει από πάνω ως κάτω τη σοβινιστική υστερία των «μακεδονομάχων» και καθόλου δεν γκρεμίζει τα βάθρα της θεωρίας τους για τη «μία και ελληνική Μακεδονία». Απλώς, όπως έχουμε επισημάνει από την

αρχή αυτού του τελευταίου κύκλου του «μακεδονικού» στη χώρα μας, ο Τσίπρας – ΣΥΡΙΖΑ εμφανίζεται ως το έξυπνο κάθαρμα, που πέτυχε με την «θαυματοουργή» διπλωματία του, το «καρότο» και το «μαστίγιο», να υποτάξει τη Δημ. της Μακεδονίας, σε αντίθεση με τους «μακεδονομάχους» εθνικιστές, που από το πολύ πάθος τους, παρά το «δίκιο» τους, οδηγούσαν τάχα το έθνος από ήττα σε ήττα.

Κυρίως στη πολιτική και την επιχειρηματολογία του ΣΥΡΙΖΑ για τις Πρέσπες όχι μόνο δεν βρίσκεται μια πολιτική αρχών, άρνησης του δικαιώματος της χώρας μας να επεμβαίνει στα εσωτερικά μιας τρίτης, ειρηνικής και δημοκρατικής χώρας αλλά αντίθετα η πιο πλήρης ωμή, διαρκής και επιτηρούμενη επέμβαση της.

Και πώς θα μπορούσε ο ΣΥΡΙΖΑ να έρθει σε σύγκρουση με τα παραπάνω; Μήπως δεν ήταν αυτές οι θεωρίες, παρέα με τον μικροαστικό «αντικαπιταλισμό» της κρατικής υπαλληλίας και των ριζοσπαστικοποιημένων μικρομεσαίων που τον έφεραν στην εξουσία ως ηγέτη του εκτρωματικού αντιευρωπαϊκού μετώπου το 2015; Δεν ήταν άραγε ο Τσίπρας ο πρώτος διδάξας του πώς ενώνεται η ταξικιστική και ψευτολαϊκή δημαγωγία με τα εθνικιστικά κόμπλεξ ενός λαού για τη φαιο-«κόκκινη» έφοδο προς την εξουσία, μέσω της συμμαχίας με τον Καμμένο, τη φιλορωσική καραμανλική πτέρυγα της ταξικής δεξιάς και πάνω απ' όλα τους ναζήδες;

Το βρώμικο, διπλό παιχνίδι ΣΥΡΙΖΑ με τη μακεδονική μειονότητα

Ο Τσίπρας αποκαλύπτεται ακόμη περισσότερο από την ενθουσιώδη ρητορική του σχετικά με την επιτυχία του να απαλείψει κάθε υποψία αναφοράς στο σύνταγμα της Δημ. της Μακεδονίας σε μακεδονική μειονότητα στην Ελλάδα, που κι αυτός, όπως και οι σοβινοφασίστες, την παρουσίαζε ως δείγμα «αλτρωτισμού» από πλευράς της Δημ. της Μακεδονίας. Πολλοί βουλευτές του ΣΥΡΙΖΑ, την ίδια ώρα, προφανώς με κάλυψη και ορμήνεια του πρωθυπουργού, απαντώντας στις κατηγορίες των κλασικών σωβινιστών ότι οι Πρέσπες ανοίγουν διάπλατα τον δρόμο για αναγνώριση της τάχα ανύπαρκτης μακεδονικής μειονότητας στη χώρα μας, στάθηκαν στη θεωρία της ελευθερίας του «αυτοπροσδιορισμού». Τόνισαν δηλαδή ότι οι διεθνείς συνθήκες αναγνωρίζουν κράτη και υπηκοότητες και όχι έθνη, οπότε το ζήτημα της ύπαρξης ή μη μακεδονικού έθνους γενικά, είναι εσωτερικό ζήτημα της γειτονικής χώρας και όχι της Ελλάδας.

Θα μπορούσε κανείς να ισχυριστεί ότι με αυτή την αποσύνδεση της Δημ. της Μακεδονίας και οποιασδήποτε εθνικά συγγενικής της μειονότητας στην Ελλάδα, την οποία κραδαίνει ως νίκη ο Τσίπρας, υπονοείται ότι ο τελευταίος αρνείται κάθε ξένη επέμβαση στα εσωτερικά της χώρας και ειδικά την εργαλειοποίηση των μειονοτήτων από «μητέρες πατρίδες» ή από ιμπεριαλιστικές δυνάμεις. Αν όμως ήταν όχι διεθνιστής αλλά απλά δημοκράτης, θα συνόδευε αυτή του τη θέση με την τουλάχιστον πολιτική διακήρυξη ότι μένει ανοιχτό προς συζήτηση, σαν καθαρά εσωτερικό ζήτημα της Ελλάδας, το θέμα της απόδοσης σε αυτοπροσδιοριζόμενες ως τέτοιες εθνικές μειονότητες των δημοκρατικών δικαιωμάτων που τους στερεί εδώ και δεκαετίες το ελληνικό κράτος.

Ο άθλιος και υποκριτής πρωθυπουργός, με τη χρήση του ονόματος της ηρωίδας του ΚΚΕ, εθνικά Μακεδονίσσας Μίρκας Γκίνοβα, θέλησε εξάλλου να «κλείσει το μάτι» στους εθνικά Μακεδόνες στην Ελλάδα, να τους καθησυχάσει και να υπονοήσει ότι υπό τη σκέπη του ΣΥΡΙΖΑ και στο βαθμό που θα τον υποστηρίξουν πολιτικά,

Η Κίνα ο πιο ανοιχτός φίλος των ναζί και του φαιο-«κόκκινου»

Η αριστερά ήταν πάντα ο πιο ορκισμένος εχθρός του φασισμού-ναζισμού. Απέναντί του το κομμουνιστικό κίνημα αντέτασε το πιο πλατύ λαϊκό αντιφασιστικό μέτωπο. Ωστόσο σήμερα η κυρίαρχη εμφανιζόμενη σαν «αριστερά» στην Ελλάδα αλλά και διεθνώς συμπλέει με τους ναζί σε μια σειρά από κρίσιμα ζητήματα, συνεργάζεται μαζί τους άλλοτε κρυφά και άλλοτε εντελώς απροκάλυπτα. Τέτοια παραδείγματα συνεργασίας σε κινηματικό-συνδικαλιστικό επίπεδο έχουν συγκεντρωθεί ουκ ολίγα τα τελευταία χρόνια.

Τέτοιο ήταν το συριζαϊκό κίνημα «δεν πληρώνω» στην Κατερίνη που συνεργάστηκε με τοπική μετωπική οργάνωση της Χρυσής Αυγής το 2010 και μάλιστα υπερασπίστηκε τη συμμετοχή της στο κίνημα αυτό (https://www.oakke.gr/na461/nazi_syn461.htm). Άλλο παράδειγμα ήταν η υποδοχή αντιπροσωπείας της ΧΑ από το ΠΑΜΕ στη Χαλυβουργία Ασπροπύργου στις 17/1/12. Μάλιστα τότε το τοπικό συνδικαλιστικό στέλεχος του ψευτοΚΚΕ στεκόταν δίπλα-δίπλα και καταχειροκροτούσε την ομιλία του αρχιναζί Κασιδιάρη. Ήταν ακόμα η συμμετοχή του επικεφαλής δημοτικού συνδυασμού του ΣΥΝ σε συγκέντρωση της ΧΑ στα Νεόκτιστα Ασπροπύργου για να διώξουν τους τσιγγάνους της περιοχής στις 15/5/11 (https://www.oakke.gr/na469/2sin_nazi469.htm), ήταν και συνεχίζει η τρομακτική εγκληματική ανοχή του ψευτοΚΚΕ στην ύπαρξη του ρατσιστικού «σωματείου» της ΧΑ στη Ζώνη χωρίς καν να κάνει προσφυγή στη δικαιοσύνη αφού το σωματείο είναι ανοιχτά ρατσιστικό (βλ. Νέα Ανατολή, φ. 461, 469, 475, 528). Και σε πολλά άλλα ζητήματα υπάρχει τρακτική συμμαχία ναζί-ψευτοαριστεράς (βλ. π.χ. τοποθετήσεις των ναζί υπέρ των φασιστικών νόμων του ΣΥΡΙΖΑ για τα κανάλια, ψηφοφορίες στη βουλή όπως ήταν εκείνη για το διορισμό Θάνου στην επιτροπή ανταγωνισμού, πρόσκληση συμμετοχής των ναζί από υπουργούς σε συμβούλια, κοινές επισκέψεις σε παραμεθόριες περιοχές (<http://www.thetoc.gr/politiki/article/i-augi-panigurizei-gia-ti-fwto-suriza-anel-me-kasidiari>)).

Το επιφανειακά παράδοξο αυτό μέτωπο εξηγείται πολύ εύκολα εάν εξετάσει κανείς τις διεθνείς συμμαχίες των μεν και των δε. Το κοινό στοιχείο εδώ είναι η δουλκή τους στάση απέναντι στη ρωσική νεοναζιστική υπερδύναμη και τη σοσιαλφασιστική κινεζική σύμμαχό της που και οι δύο επιδιώκουν με πόλεμο την παγκόσμια κυριαρχία. Η δουλκότητα των ναζί φτάνει μέχρι το σημείο να αβαντάρεται η επέλαση του ρώσου κρατικό-ολιγάρχη Σαββίδη ενώ ο αρχιναζί Κασιδιάρης να ζητά από το βήμα της ελληνικής βουλής ρωσικά στρατεύματα στην Αλεξανδρόπολη για να προστατεύουν το σχεδιαζόμενο αγωγό ρωσικού πετρελαίου (https://www.oakke.gr/na481/481ha_rosod.htm). Παρόμοια, πρώτο μέλημα της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ ήταν η

απόπειρα να σταματήσει τις ευρωπαϊκές κυρώσεις στους διαμελιστές της Ουκρανίας, ενώ πολύ σύντομα έδωσε και το υπόλοιπο λιμάνι του Πειραιά στην κινεζική κρατική COSCO, το λιμάνι της Θεσσαλονίκης στο Σαββίδη, και τώρα παραχωρεί στην Κίνα την ηλεκτρική διασύνδεση της χώρας με την Κρήτη, την Κύπρο και τη Μέση Ανατολή σε σύγκρουση με την ευρωπαϊκή νομοθεσία που έχει υπογράψει η χώρα μας (<https://www.oakke.gr/sabotaz-crisis/item/1097->). Το δε ψευτοΚΚΕ αποκαλύπτεται στο μακεδονικό εναντιωμένο καθώς είναι με την ένταξη της Δημ. της Μακεδονίας στο ΝΑΤΟ γιατί έτσι, κατά τον Παφίλη, «κυκλώνεται η Σερβία και ολοκληρώνεται η περικύκλωση της Ρωσίας» (Crete News, 6/6/18). Όλοι τους δε –ανοιχτά το ψευτοΚΚΕ, οι ναζί και έμμεσα ο ΣΥΡΙΖΑ– στηρίζουν την εισβολή της Μόσχας σε Τσετσενία, Γεωργία, Ουκρανία, Συρία (βλέπε ειδικά επίσκεψη ΧΑ στη Συρία με πρόσκληση της βουλής του Άσαντ το Μάρτη του '16) κτλ.

Αποδεικνύεται ότι η σημερινή Ρωσία είναι η κατεξοχήν αναθεωρητική милитарιστική δύναμη της εποχής μας και κέντρο του διεθνούς φαιού και «κόκκινου» ναζισμού. Η επίσης αναθεωρητική και милитарιστική σύμμαχός της Κίνα κάνει μέχρι στιγμής την κύρια οικονομική διείσδυση στη χώρα μας για λογαριασμό αυτής της συμμαχίας, και έχει ήδη μετατρέψει το λιμάνι του Πειραιά σε εμπορικό δίαυλο της προς την Ευρώπη αφού απέτυχε να το κάνει με τη Νάπολη της Ιταλίας. Κατασκευάζει παντού αποθήκες που μπορεί να χρησιμοποιεί για λαθραία προϊόντα, για τη μεταφορά των οποίων είναι στη διάθεσή της η σιδηροδρομική γραμμή Αθήνας-Θεσσαλονίκης (που όπως έχουμε επανειλημμένα επισημάνει έχει πουληθεί σε ιταλική εταιρία ύστερα από συμφωνία της με τους ρωσικούς σιδηρόδρομους).

Το διακομματικό καθεστώς της χώρας παρέχει ελευθερία εγκληματικής δραστηριότητας στους κινέζους νεοαποικιοκράτες στον Πειραιά. Μάθαμε πρόσφατα ότι η ευρωπαϊκή υπηρεσία καταπολέμησης της απάτης (OLAF) θέλει να επιβάλει πρόστιμο 200 εκατομμυρίων ευρώ στις ελληνικές αρχές καθώς οι τελευταίες δεν καταπολέμησαν ένα μεγάλο δίκτυο απάτης, που εισήγαγε πολύ φτηνά ρούχα και παπούτσια στην Ευρώπη χωρίς να πληρώνει φόρους.

«Η έρευνα της OLAF επικεντρώθηκε στο κινεζικό λιμάνι του Πειραιά στην Αθήνα, καθώς οι τελωνειακές υπηρεσίες δεν μπόρεσαν να εντοπίσουν το εγκληματικό δίκτυο, το οποίο σύμφωνα με το ρεπορτάζ του Politico, δεν πληρώνει φόρους ύψους περίπου 2,5 δισ. ευρώ σε έξι χώρες από το 2015. Όπως αναφέρουν αστυνομικές πηγές, αυτές οι απώλειες φορολογικών εσόδων επιβαρύνουν πολύ τους εθνικούς προϋπολογισμούς αλλά και τον προϋπολογισμό της ΕΕ.

Το εγκληματικό δίκτυο, το οποίο λειτουργούσε με αρκετά περίπλοκο τρόπο, περιλάμβανε τη συμμετοχή φορτηγών, πλαστών εγγράφων και ανώνυμων μανάτζερ που έδιναν σαφείς - τηλεφωνικές - οδηγίες στους οδηγούς ως προς τον τόπο παράδοσης των προϊόντων. Αφότου τα προϊόντα έμπαιναν στα κοντέινερ, γίνονταν ψευδείς δηλώσεις, με πλασματικά χαμηλές τιμές για τα ρούχα και τα παπούτσια ώστε οι εισαγωγείς να αποσπούσαν κέρδη από την φοροδιαφυγή στα τελωνεία.

«Η OLAF μπορεί να επιβεβαιώσει ότι έχει ολοκληρώσει την έρευνα σχετικά με την παράνομη εισαγωγή ρούχων και υποδημάτων στην Ελλάδα κατά την περίοδο από την 1η Ιανουαρίου 2015 έως τις 31 Μαΐου 2018», ανέφερε η υπηρεσία σχετικά με την έρευνα.

«Με βάση τα ευρήματά της, η OLAF εξέδωσε οικονομική σύ-

σταση προς τα ελληνικά τελωνεία για την ανάκτηση του ποσού των 202,3 εκατομμυρίων ευρώ από απώλειες τελωνειακών δασμών που σχετίζονται με τη δόλια υποτιμημένη αξία αυτών των προϊόντων» (Deal News online, 15/1).

Με τη σειρά τους οι ευνοημένοι ιδιαίτερα από το ΣΥΡΙΖΑ κινέζοι ιμπεριαλιστές χρειάζονται τη βία της ΧΑ για να δημιουργούν ένα φιλικό κλίμα στις δυο βασικές περιοχές που δουλεύουν οικονομικά, το Πέραμα και την Ελευσίνα, για να σπάνε το μεροκάματο και για να δημιουργούν συνθήκες ρωμαϊκής γαλέρας στους χώρους εργασίας. Ιδιαίτερα διαφωτιστικό είναι το ρεπορτάζ «Η ευρωπαϊκή καρδιά του σκότους» του Αλεξάντερ Κλαπ, ανταποκριτή του περιοδικού «1843» του Economist στην Αθήνα που δημοσιεύτηκε το Σεπτέμβριο του '17 (βλ. Νέα Ανατολή, φ. 528, <https://www.oakke.gr/sabotaz-crisis/σαμποταζ—ρωσοκινεζική-διείσδυση/item/878->). Εκεί αποκαλύπτεται η σχέση που υπάρχει ανάμεσα στην ανάπτυξη της ΧΑ στο κέντρο της βιομηχανικής παραγωγής της χώρας που είναι το Θριάσιο και την υλοποίηση των κινεζικών επεκτατικών και λαθρεμπορικών σχεδίων. Δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι οι περιπτώσεις συνεργασίας ναζί και ψευτοαριστεράς που αναφέραμε κινούνται χοντρικά στον άξονα Ασπρόπυργος-Πειραιάς-Θεσσαλονίκη που συμπίπτει με τη

διαμετακομιστική γραμμή των κινέζων σοσιαλμπεριαλιστών προς την Ευρώπη.

Έτσι εξηγείται γιατί η ΚΟΣΚΟ προσλαμβάνει κατά απόλυτη προτεραιότητα χρυσαυγίτες στον δικό της πια ΟΛΠ, ενώ η κινεζική πρεσβεία στην Αθήνα κάλεσε πρόσφατα τη ναζιστική συμμορία της ΧΑ για δεύτερη φορά μέσα σ' ένα χρόνο σε εκδήλωσή της (Δεκέμβρη του 2017 και Δεκέμβρη του 2018). Ο Ριζοσπάστης στις 8-9/12/18 αναφέρει το γεγονός αποφεύγοντας ωστόσο να καταγγείλει το κινεζικό κράτος σα φασιστικό στις εργοδοτικές του τακτικές. Η ιστοσελίδα της ναζιστικής συμμορίας (7/12) παραδέχεται ότι ο βουλευτής της Σαχινίδης συμμετείχε σε εκδήλωση στο σπίτι (!) της πρέσβειρας Τσανγκ Τσιγιουέ με θέμα «προτάσεις για ανάπτυξη των σχέσεων των δύο χωρών» μην παραλείποντας να προσθέσει ότι, όπως ο ίδιος τόνισε, «με μια ισχυρή γεωστρατηγική συμμαχία θα υπάρξει όφελος και για τις δύο χώρες».

Εκτός από ρωσόδουλα τα κτήνη της ΧΑ αποδεικνύονται και κινεζόδουλα και η Κίνα ο πιο ξεδιάντροπος προστάτης τους! Πόσο καλά το φασιστικό ένστικτο των νεοταγμασφαλιστών χρυσαυγιτών τους προσανατολίζει στο να υπηρετούν τους νέους κατακτητές όπως οι πολιτικοί τους πρόγονοι ακολούθησαν τους παλιούς.

ΠΩΣ Η ΔΙΑΛΥΣΗ ΤΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΩΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΩΝ ΚΟΜΜΑΤΩΝ ΕΦΕΡΕ ΞΑΝΑ ΤΑ 4 ΚΟΡΑΚΙΑ ΠΑΝΩ ΑΠΟ ΤΟ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟ ΕΘΝΟΣ

Συνέχεια από τη σελ. 3

της, το ανεξάρτητο πια νεαρό και μικρό μακεδονικό κράτος βρέθηκε ξανά μπροστά στα τρία παλιά κοράκια, την Ελλάδα, τη Βουλγαρία και τη Σερβία. Μόνο που αυτά τούτη τη φορά ήταν πια ασύδοτα σε βαναυσότητα γιατί δεν είχαν πια μέσα τους τα μαζικά τους κομμουνιστικά κόμματα. Μάλιστα αυτή τη φορά προστέθηκε και το πιο καινούργιο, γι αυτό και πιο διψασμένο για επέκταση κοράκι, η Αλβανία που το κομμουνιστικό της κόμμα και όταν ήταν επαναστατικό ήταν ήδη χτυπημένο από τον εθνικισμό που εκδηλωνόταν κυρίως στο ζήτημα του Κόσβου. Το επικίνδυνο με τον αλβανικό σοβινισμό είναι ότι μόνο αυτός μπόρεσε να χρησιμοποιήσει ένα ισχυρό εσωτερικό στήριγμα όπως την αλβανική εθνική μειονότητα για να τη σπρώξει στο δρόμο της εθνικής και εδαφικής διάσπασης

της χώρας που ζει. Στον αλβανικό σοβινισμό πατάνε σήμερα η Ελλάδα και η Βουλγαρία με την κρυφή υποκίνηση της Ρωσίας και την πλήρη κατανόηση της Δύσης, για να διασπάσουν πολιτικά και να διαμελίσουν εθνικά, τη Δημ. της Μακεδονίας. Από την άλλη πάλι η Ρωσία χρησιμοποιεί τη φασιστική Σερβία και τους μακεδόνες σοβινιστές για να φτιάξει έναν ορθόδοξο σλάβικο άξονα σαν δήθεν απάντηση στον αλβανικό σοβινισμό και τη Δύση. Ελλείψει των μαζικών κομμουνιστικών κομμάτων είναι οι ευρωπαϊκές αστικές δημοκρατίες (στις οποίες την εξουσία έχουν οι μονοπωλιακές αστικές τάξεις δεύτερης γραμμής), εκείνες που έχουν την ιστορική ευθύνη για το ότι επέτρεψαν στα τέσσερα κοράκια και κυρίως στο πιο διαβρωμένο από τους φασίστες ελληνικό να αμφισβητήσουν έμπρακτα την κρατική κυριαρχία, και, μέσω της ενθάρρυνσης του αλβανικού σο-

βινισμού και την εδαφική ακεραιότητα αυτής της χώρας.

Αν οι λαοί των Βαλκανίων δεν σηκωθούν να υποστηρίξουν αυτή τη μικρή περικυκλωμένη Δημοκρατία πόλεμος και φασιστικές δικτατορίες είναι αυτό που θα εισπράξουν. Γιατί παρόλο που προς το παρόν υπάρχουν στα Βαλκάνια ατιμώρητα εγκλήματα πολύ πιο φρικαλέα, όπως είναι ο διαμελισμός και η εθνοκάθαρση της Βοσνίας από τη Σερβία, ή πιο υποχθόνια εγκλήματα, όπως είναι ο διαμελισμός της Σερβίας και η αναγνώριση του Κοσόβου, το μακεδονικό εγκλημα είναι κατά τη γνώμη μας το πιο βασανιστικό και το πιο επικίνδυνο γιατί σε αυτό εμπλέκονται πρακτικά τα μισά Βαλκάνια που αργοσκοτώνουν με το μαρτύριο της ασφυξίας, της διαρκούς πολιτικής τάλαντευσης και του διχασμού μια μικρή χώρα που θέλησε απλά να ζήσει ειρηνικά και δημοκρατικά.

- **ΝΑ ΠΡΟΣΛΗΦΘΟΥΝ ΚΑΤΑ ΠΡΟΤΕΡΑΙΟΤΗΤΑ ΟΙ ΠΙΟ ΕΙΔΙΚΟΙ ΑΝΑΠΛΗΡΩΤΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΙΔΙΚΗ ΑΓΩΓΗ**
- **ΑΜΕΣΩΣ ΜΕΤΑ ΝΑ ΠΡΟΣΛΗΦΘΟΥΝ ΚΑΤΑ ΠΡΟΤΕΡΑΙΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΟΛΗ ΤΗΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΟΙ ΑΝΑΠΛΗΡΩΤΕΣ ΜΕ ΒΑΣΗ ΤΗΝ ΠΡΟΫΠΗΡΕΣΙΑ**
- **ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΛΗΨΗ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΑΝΑΠΛΗΡΩΤΩΝ ΜΕ ΒΑΣΗ ΤΗΝ ΠΡΟΫΠΗΡΕΣΙΑ Η ΕΜΦΑΣΗ ΣΤΙΣ ΠΡΟΣΛΗΨΕΙΣ ΝΑ ΔΟΘΕΙ ΣΤΑ ΕΙΔΙΚΑ ΠΡΟΣΟΝΤΑ**
- **ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΟΜΗΡΙΑ ΤΩΝ ΑΝΑΠΛΗΡΩΤΩΝ ΑΠΟ ΤΟ ΣΥΡΙΖΑ**

Οι αναπληρωτές εκπαιδευτικοί είναι από τους πιο ταλαιπωρημένους και ανασφαλείς μισθωτούς του δημοσίου. Ειδικότερα οι παλιότεροι από αυτούς που έχουν την περισσότερη προϋπηρεσία, δηλαδή που έχουν δουλέψει τους περισσότερους μήνες στην κρατική εκπαίδευση.

Αυτοί αναγκάζονται κάθε Σεπτέμβρη ή Οκτώβρη ή και επόμενους ακόμα μήνες, να φεύγουν από τα σπίτια τους συνήθως για άλλη πόλη, χωριό ή νησί. Να νοικιάζουν προσωρινά σπίτι και να ζουν εκεί μέχρι το τέλος του Ιούνη, οπότε απολύονται. Με το μισθό τους θα πρέπει να συντηρήσουν τον εαυτό τους στην τοποθεσία της πρόσληψης και ταυτόχρονα να στείλουν χρήματα και στην οικογένειά τους. Γιατί ειδικά όσοι έχουν μεγάλη προϋπηρεσία είναι και αντίστοιχα μεγάλης ηλικίας με οικογένειες και παιδιά. Αυτοί επειδή τόσα χρόνια εργάζονται στη εκπαίδευση, έχουν επίσης οργανώσει τη ζωή τους γύρω από αυτήν.

Αναπληρωτές εκπαιδευτικοί υπάρχουν μόνο στην κρατική εκπαίδευση. Η απόλυσή τους τον Ιούνη συνοδεύεται με αποζημίωση απόλυσης και επίδομα αδείας σε συνολικό ύψος περίπου όσο ένα μηνιαίο. Ουσιαστικά δηλαδή οι αναπληρωτές δεν πληρώνονται περίπου δύο μήνες το χρόνο. Δηλαδή η διαφορά στο επιπλέον κόστος του κρατικού προϋπολογισμού είναι πολύ μικρή σε σχέση με το αν αμοιβόνταν και για τους μήνες που δεν δουλεύουν όπως οι μόνιμοι συνάδελφοί τους. Με βάση τα παραπάνω, **η πρόσληψη τους τώρα σε μόνιμη θέση στο κρατικό σχολείο είναι απόλυτα δίκαιη και δικαιολογημένη** καθώς αυτός ο διαχωρισμός μέσα σε δύο ειδών δασκάλους στο ίδιο σχολείο είναι εντελώς διασπαστική για κάθε προγραμματισμό της εκπαιδευτικής δουλειάς, κάθε συνεργασία και κάθε συνδικαλισμό, ενώ είναι και άνιση μέχρι απανθρωπιάς. Δεν είναι δυνατόν ο ένας να είναι μόνιμος με σταθερή δουλειά γενικά στο ίδιο μέρος και κυρίως με σίγουρο μισθό όλο το χρόνο και κάθε χρόνο και ο άλλος να ζει σαν σβούρα ανά την επικράτεια, με λιγότερα λεφτά, με περισσότερα έξοδα και με πλήρη αγωνία για το μέλλον του.

Πριν την κατάργηση της επετηρίδας, δηλαδή ενός καταλόγου στον οποίο γράφονταν όλοι οι υποψήφιοι εκπαιδευτικοί με βάση το χρόνο που απόκτησαν το πτυχίο τους, οι προσλήψεις γίνονταν από αυτόν τον κατάλογο. Από το 1998 όμως με υπουργό τον Αρσένη, η επετηρίδα σταδιακά καταργείται και ορίζεται ένα μικτό σύστημα προσλήψεων. Από τη μία με βάση μια άτυπη επετηρίδα που συντάσσεται για αναπληρωτές με βάση τους μήνες δουλειάς τους στην εκπαίδευση και από την άλλη με τους επιτυχημένους σε διαγωνισμούς του ΑΣΕΠ, οι οποίοι πραγματοποιούνταν κάθε δύο χρόνια, μέχρι που σταμάτησαν εντελώς. Ο βασικός λόγος

που σταμάτησαν ήταν η αντίδραση εναντίον τους του αντιδραστικού μετώπου της ψευτοαριστεράς. Ο διαγωνισμός του ΑΣΕΠ έδινε την ευκαιρία και σε άλλους -κυρίως νέους- εκπαιδευτικούς με σχετικά καλή επιστημονική κατάρτιση να διεκδικήσουν την πρόσληψή τους στην κρατική εκπαίδευση. Όμως μετά το ανοιχτό ξέσπασμα της κρίσης το 2009 και τα μνημόνια, οι μόνιμοι διορισμοί στην εκπαίδευση σταμάτησαν. Δεν τηρήθηκε ούτε η αναλογία 5 αποχωρήσεις=1 πρόσληψη, που ήταν όροι των μνημονίων. Όλο το διακομματικό καθεστώς χρέωσε και τις προσλήψεις που το ίδιο δεν έκανε στην ΕΕ.

ΟΙ ΕΞΑΓΓΕΛΙΕΣ ΤΣΙΠΡΑ

Ο Τσίπρας στη ΔΕΘ, τον περασμένο Σεπτέμβρη, εξάγγειλε προσλήψεις στην Ειδική Αγωγή, δηλαδή στην Αγωγή ατόμων τα οποία παρουσιάζουν είτε σοβαρές μαθησιακές δυσκολίες, είτε σοβαρά προβλήματα υγείας (τυφλά ή κωφά παιδιά ή παιδιά, με σύνδρομο Down κλπ) τα οποία τα εμποδίζουν να φοιτήσουν στα σχολεία των παιδιών χωρίς τέτοια προβλήματα. Αυτά τα παιδιά φοιτούν στα σχολεία της Ειδικής Αγωγής είτε της Πρωτοβάθμιας είτε της Δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης. Ο τομέας της Ειδικής Αγωγής μέχρι σήμερα απασχολεί λίγους ειδικούς εκπαιδευτικούς που έχουν σχέση με την εκπαίδευση τέτοιων παιδιών και έναν μεγαλύτερο αριθμό από εκπαιδευτικούς που δεν είχαν αρχικά καμιά ειδικευση σε αυτό το αντικείμενο, οι οποίοι όμως σήμερα πια έχουν αποκτήσει με τα χρόνια της εργασίας τους κάποια εμπειρία. Δεν μπορείς ωστόσο να διδάξεις ένα τυφλό παιδί αν δεν ξέρεις γραφή Braille ή τη νοηματική γλώσσα για τα κωφάλαλα παιδιά. Με βάση αυτό το χαρακτηριστικό στην Ειδική Αγωγή, δηλαδή τη μη ύπαρξη πολλών εξειδικευμένων εκπαιδευτικών, **ο Τσίπρας ζήτησε από την Ευρωπαϊκή Ένωση να του επιτραπεί να κάνει 4500 προσλήψεις εκπαιδευτικών με ειδικευση στην Ειδική Αγωγή**. Είναι γνωστό ότι οι πιο ανεπτυγμένες χώρες έχουν μια μεγαλύτερη φροντίδα για τέτοια παιδιά. Έτσι η ΕΕ ενέκρινε αυτές τις προσλήψεις. Η έγκριση αυτών των προσλήψεων έγινε μέσω του κρατικού Προϋπολογισμού στον οποίο γράφτηκαν τα σχετικά κονδύλια. Έτσι ο υπουργός παιδείας Γαβρόγλου ετοίμασε ένα νόμο σύμφωνα με τον οποίο θα γίνουν οι προσλήψεις. Στο νόμο αυτόν ορίζονται σαν κριτήρια πρόσληψης πέρα από τη μοριοδοτούμενη προϋπηρεσία και τα λεγόμενα «αντικειμενικά» κριτήρια που αφορούν γνώση ξένων γλωσσών, υπολογιστών, μεταπτυχιακά κλπ. Αλλά όλα αυτά τα προ-

σόντα δεν έχουν σχέση με τα παιδιά με ειδικά προβλήματα.

Τα κριτήρια είναι έτσι φτιαγμένα που ο μεγαλύτερος αριθμός μορίων των αντικειμενικών κριτηρίων να είναι 120, όσο και ο ανώτατος αριθμός μορίων από προϋπηρεσία. Με αυτόν τον τρόπο αδικούνται κατάφωρα οι αναπληρωτές, οι οποίοι δεν έχουν πολλά τυπικά προσόντα ή έχουν σαν βασικό τους γνώρισμα το βασικό πτυχίο, γιατί το ουσιαστικό ζήτημα για αυτούς ήταν πάντα η επιβίωση γυρίζοντας από χωριό σε χωριό και από νησί σε νησί για να δουλέψουν και τα μεταπτυχιακά που είναι όπως είπαμε σε άλλα αντικείμενα από τα σχετικά με τα παιδιά με ειδικές ανάγκες, δεν ήταν εύκολη υπόθεση γι αυτούς τους εκπαιδευτικούς.

Η ΟΜΗΡΙΑ ΤΩΝ ΧΙΛΙΑΔΩΝ ΑΝΑΠΛΗΡΩΤΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΝΕΡΓΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ

Με την άδεια της ΕΕ μόνο για τις συγκεκριμένες 4500 προσλήψεις ο ΣΥΡΙΖΑ-ειδικός στην εξαπάτηση των πάντων- εξήγγειλε 15000 προσλήψεις σε τρεις δόσεις (4500+5250+5250). Εννοείται ότι θα προηγούνται οι προσλήψεις στην Ειδική Αγωγή. Όμως ο Γαβρόγλου δεν αποσαφηνίζει στο νόμο τα κριτήρια των προσλήψεων στην Ειδική Αγωγή, επιτρέποντας να κάνουν, μετά τη ψήφιση του νόμου, αίτηση για πρόσληψη στην Ειδική Αγωγή όλοι οι αναπληρωτές. Όμως είτε έχει κανείς ειδικές γνώσεις ή εμπειρία στην Ειδική Αγωγή, είτε δεν έχει.

Η εξαπάτηση και η ομηρία βρίσκονται ακριβώς εδώ. Ο ΣΥΡΙΖΑ εξαπατά την ΕΕ επιτρέποντας προσλήψεις μη ειδικών στην Ειδική Αγωγή και ταυτόχρονα κρατά ομήρους περισσότερους από 25.000 (πρωτοβάθμια και δευτεροβάθμια εκπαίδευση μαζί) αναπληρωτές στους οποίους τάζει προσλήψεις από φέτος με σκοπό να ψηφίσουν αυτοί και οι οικογένειές τους ΣΥΡΙΖΑ στις επόμενες εκλογές προκειμένου να διοριστούν. Στο σημείο αυτό, η τοποθέτηση του Μητσοτάκη ότι δεν θα εφαρμόσει το νόμο Γαβρόγλου και όλοι οι διορισμοί στην εκπαίδευση θα γίνουν μέσω διαγωνισμού ΑΣΕΠ έβαλε βούτυρο στο ψωμί του ΣΥΡΙΖΑ στρώχοντας τους υπάρχοντες αναπληρωτές και τις οικογένειές τους να ψηφίσουν οπωσδήποτε ΣΥΡΙΖΑ, αφού οι μεγαλύτεροι σε ηλικία δεν είναι εύκολο να περάσουν τον ΑΣΕΠ μιας και ο ΑΣΕΠ ζητάει πιο κοντινή και φρέσκια επαφή με τα πανεπιστημιακά μαθήματα, ενώ από την άλλη οι νεώτεροι, που συνήθως περνάνε στον ΑΣΕΠ, έχουν ελάχιστη ή καθόλου εκπαιδευτική πείρα. Για να αποφύγει τυχόν προβλήματα, με προσφυγές στην ΕΕ για εξαπάτησή της πριν τις εκλογές, οι διορισμοί θα γίνουν για την Ειδική Αγωγή μετά το φετινό Σεπτέμβρη, ενώ στη γενική

εκπαίδευση το 2020 και το 2021. Η εξαπάτηση και η εξαγορά των ψηφών είναι επίσης φανερό και από το γεγονός ότι τίποτα δεν εμποδίζει τις προσλήψεις άμεσα, αφού τα κονδύλια είναι ήδη γραμμένα στον προϋπολογισμό. Δηλαδή ο ΣΥΡΙΖΑ θα μπορούσε άμεσα μετά την ψηφισιο του νόμου **να κάνει μόνιμους τους ήδη εργαζόμενους αναπληρωτές**.

ΜΙΑ ΣΤΗΜΕΝΗ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ

Το νομοσχέδιο για τις προσλήψεις στην εκπαίδευση εμφανίστηκε ξαφνικά για διαβούλευση μέσα στις γιορτές των Χριστουγέννων. Τότε ο Γαβρόγλου κάλεσε τις ομοσπονδίες των εκπαιδευτικών, πρωτοβάθμιας και δευτεροβάθμιας, ιδιωτικής και κρατικής εκπαίδευσης σε συνάντηση για να συζητήσουν το νομοσχέδιο. Τόσο η ΟΛΜΕ (το δευτεροβάθμιο συνδικαλιστικό όργανο των καθηγητών δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης) όσο και η ΔΟΕ (το αντίστοιχο των δασκάλων και των καθηγητών στην πρωτοβάθμια εκπαίδευση) αρνήθηκαν να πάνε στο διάλογο, εντελώς προσχηματικά με τη δικαιολογία ότι ο υπουργός έφερε ξαφνικά το νομοσχέδιο. Αμέσως μετά ξέσπασε ένα κίνημα αναπληρωτών οι οποίοι ζητούσαν ανάκληση του νομοσχεδίου και πρόσληψη των αναπληρωτών με βάση την προϋπηρεσία και μόνο. Το κίνημα αυτό υποστηρίχτηκε από την ΟΛΜΕ και τη ΔΟΕ στα λόγια και στηρίχτηκε οργανωτικά κυρίως από το ΠΑΜΕ του ψευτοΚΚΕ και τις Παρεμβάσεις της εξωκοινοβουλευτικής ουράς του. Αλλά αυτό το κίνημα δεν έβαλε σαν πρώτο αίτημα να πάνε στην ειδική Αγωγή αυτοί που έχουν τα προσόντα για αυτήν αλλά να πάνε γενικά όλοι οι αναπληρωτές. Αυτό δηλαδή το κίνημα δεν έβαζε σαν πρώτο ζήτημα το καλό των παιδιών. Στη συνέχεια αντί να δικαιολογήσει τις υπολόιπτες προσλήψεις πέραν της ειδικής Αγωγής με το επιχείρημα ότι πρέπει να προηγηθούν πρώτα οι αναπληρωτές με βάση μόνο την προϋπηρεσία για τους λόγους που είπαμε παραπάνω και μετά να αρχίσουν προσλήψεις στη βάση προσόντων, βάλαν σαν κύριο και γενικό αίτημα το να μην ισχύουν ποτέ τα προσόντα, δηλαδή ρίξαν το αντιδραστικό σύνθημα «Όχι στο προσοντολόγιο».

Εννοείται ότι αυτά δεν αποφασίστηκαν σε γενικές συνελεύσεις αναπληρωτών. Κανείς δεν έβαλε το ζήτημα έστω στους συλλόγους των καθηγητών. Το ίδιο και η ΔΟΕ. Είναι βέβαια γνωστό ότι η ΟΛΜΕ είναι εξ αιτίας της πραξικοπηματικής και γραφειοκρατικής, κυρίως κνιτοσυριζέικης ηγεσίας της, μια γενικά ανυπόληπτη οργάνωση στους καθηγητές και μακριά τους, που δεν εξυπηρετεί τίποτα περισσότερο από τις κομματικο-συμμορφικές επιλογές των μελών που αποτελούν το ΔΣ της. Έτσι οι απεργίες που ανάγγειλαν ΟΛΜΕ-ΔΟΕ, όπως

και η αντίστοιχη της ΑΔΕΔΥ για το ίδιο ζήτημα δεν είχαν σχεδόν καμιά συμμετοχή. Το χειρότερο είναι ότι κανείς δεν αποκάλυψε στο λαό, στους καθηγητές, στους δασκάλους και στους ίδιους τους αναπληρωτές την απάτη του ΣΥΡΙΖΑ με τις προσλήψεις που επιχειρεί στην Ειδική Αγωγή από όλους τους πίνακες αναπληρωτών και όχι από τους πίνακες των αναπληρωτών **κατ αρχήν** της ειδικής Αγωγής, όπως είναι το σωστό. Το ότι οι περιπλανώμενοι και άγρια αδικημένοι αναπληρωτές είναι ξένο σώμα για τις ηγεσίες των ΔΟΕ-ΟΛΜΕ αποδεικνύεται από το γεγονός ότι αναγκάζονται να έχουν ξεχωριστούς συλλόγους για να τους εκπροσωπούν, τους οποίους ποτέ δεν τους κάλεσαν οι ΟΛΜΕ-ΔΟΕ να μπουν σε αυτές!!!. Αλλά δυστυχώς άμαξες είναι πια και οι γενικές συνελεύσεις των αναπληρωτών γιατί και σε αυτούς έχουν πιώσει τα πόστα οι ίδιες βρώμικες συνδικαλιστικές ηγεσίες και έτσι τελικά κουμάντο κάνει το ΠΑΜΕ που κατεβάζει στις πορείες των αναπληρωτών κάποιο κομματικό του κόσμο έξω από την εκπαίδευση (πχ φοιτητές) οπότε δείχνει μπούγιο.

Έτσι ουσιαστικά αποκεφαλίσμενοι και ανοργάνωτοι οι αναπληρωτές διασπασμένοι επιπλέον σε διάφορους συλλόγους αναπληρωτών, ούτε προσπάθησαν να συσπειρώσουν την πλειοψηφία των μόνιμων εκπαιδευτικών σε ένα μεγάλο κίνημα συμπαράστασης οργανώνοντας οι ίδιοι μαζί και με μόνιμους ομάδες συμπαράστασης και ενημέρωσης γυρίζοντας από σχολείο σε σχολείο για ενημέρωση και συσπείρωση των εκπαιδευτικών -και ειδικά στην Αθήνα που είναι η μεγαλύτερη μάζα εκπαιδευτικών και το κέντρο των πολιτικών εξελίξεων- ούτε αποκάλυψαν την απάτη του ΣΥΡΙΖΑ και απέθγησαν στα νύχια του ΠΑΜΕ και των Παρεμβάσεων, οι οποίοι τους χρησιμοποίησαν για να ενισχύσουν το μαύρο μέτωπο της καταστροφής της γνώσης με το μεσαιωνικό σύνθημα «όχι στα προσόντα», δηλαδή όχι σε κάθε μετεκπαίδευση, όχι στην παραπάνω γνώση. Μετά από λίγες μέρες από την έναρξη του κινήματος των αναπληρωτών ο νόμος των προσλήψεων ψηφίστηκε από την κυβέρνηση.

Συμπερασματικά: Το αίτημα για πρόσληψη στην εκπαίδευση τώρα με μόνο κριτήριο την προϋπηρεσία είναι σωστό και δίκαιο μόνο σε ότι αφορά στους σημερινούς αναπληρωτές αλλά αυτό όχι σε σχέση με την ειδική Αγωγή όπου πρέπει κατ αρχήν να προσληφθούν οι ειδικοί. Είναι όμως λάθος σε ότι αφορά τις επόμενες προσλήψεις ή στις οποίες θα μπορούσε να εφαρμοστεί ένα μόνιμο σύστημα διορισμών, στο οποίο θα πρέπει να μετράνε και τα ακαδημαϊκά προσόντα (ξένες γλώσσες, μεταπτυχιακά κλπ).

ΒΕΝΕΖΟΥΕΛΑ

Γκουαϊδό: Πολύ ξαφνικός και πολύ αποδεκτός ήρωας για να είναι αληθινός εχθρός της φασιστικής δικτατορίας Μαδούρο

Συνέχεια από τη σελ. 1

με μια θετική εξέλιξη που επιτέλους φέρνει κοντά την ανατροπή της δικτατορίας. Νομίζουμε πως δεν πρόκειται για αυτό, και σε αυτή την εκτίμηση συγκλίνουν μια σειρά δεδομένα.

Το πρώτο είναι η πολιτική φυσιογνωμία του ουρανοκατέβητου Γκουαϊδό, που είναι ο εκλεκτός και προστατευόμενος του Λεοπόλδο Λόπεζ. Ο Λόπεζ απέκτησε δημοφιλία μέσα στις κινητοποιήσεις του 2014, κατηγορώντας τον μέχρι τότε πιο αναγνωρισμένο ηγέτη της αντιπολίτευσης Ενρίκε Καπρίλες ότι είναι πολύ μετριοπαθής, πριμοδοτώντας τη μειοψηφική βία στις διαδηλώσεις και διασπώντας το κίνημα στους δήθεν πιο συμβιβαστές και τους δήθεν πιο επαναστάτες που εκπροσωπούσε ο ίδιος. Στην πραγματικότητα ο Καπρίλες εξέφρασε μέσα στην αντιπολίτευση την πιο δημοκρατική τάση που επέμενε στο κέρδισμα της πλειοψηφίας του λαού κόντρα στον ψευτοεπαναστατικό πραξικοπηματισμό του Λόπεζ, που την ίδια στιγμή που φώναζε «αέρα» έστηνε γέφυρες με το καθεστώς.

Είναι χαρακτηριστικό του μαύρου δεξιού χαρακτήρα αυτής της τάσης, ότι το κόμμα των Λόπεζ-Γκουαϊδό («Λαϊκή Θέληση») είχε χαιρετίσει την εκλογική νίκη του τραμπικού φασίστα Μπολσονάρο στη Βραζιλία με τα εξής

λόγια: «Συγχαίρουμε το λαό της Βραζιλίας και τον εκλεγμένο πρόεδρο Ζαΐρ Μπολσονάρο για τη νίκη τους. Βασιζόμαστε στον αγώνα σας για να διασώσουμε την ελευθερία και τη δημοκρατία στη Βενεζουέλα και να πετύχουμε την πρόοδο και ελευθερία στη Λατινική Αμερική.»

Δεν είναι τυχαίο, και αυτό είναι το δεύτερο σκοτεινό σημείο στις τωρινές εξελίξεις, ότι αυτή η δεξιά τάση είναι η καλύτερα δικτυωμένη με τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, όχι μόνο του μισοανοιχτά φασίστα Τραμπ, αλλά και προηγούμενα του διπρόσωπου ψευτοδημοκράτη Ομπάμα. Ποτέ ξανά δεν είχε αποσπάσει η αντιπολίτευση τέτοια θορυβώδη διεθνή στήριξη, σαν αυτή που αμέσως πήρε ο Γκουαϊδό από έναν Τραμπ που σε όλα τα διεθνή ζητήματα υπηρετεί πιστά τα ρώσικα συμφέροντα, ή από καλούς φίλους της ρώσικης διπλωματίας όπως η ευρωπαϊκή επίτροπος εξωτερικών Μογκερίνι.

Νομίζουμε ότι αυτές οι εξελίξεις είναι πρωτίστως μια επιχείρηση εγκατάστασης ενός υπερδεξιού πραξικοπηματιστή στην ηγεσία ολόκληρου του δημοκρατικού κινήματος της Βενεζουέλας. Για να πετύχει αυτή η επιχείρηση, θα πρέπει αυτός να φαίνεται σαν ένας θανάσιμος και κυρίως αποτελεσματικός εχθρός του καθεστώτος. Αυτόν τον «εχθρό» τον συνέλαβαν οι υπηρεσίες ασφαλείας του Μαδούρο την ίδια μέρα που

ανακηρύχθηκε από την Εθνοσυνέλευση πρόεδρος, τον άφησαν ελεύθερο μετά από 45 λεπτά και οι ασφαλίτες που τον συνέλαβαν κατατομήθηκαν (<https://noticias.caracoltv.com/mundo/gobierno-maduro-destituyo-agentes-que-detuvieron-juan-guaido-en-un-procedimiento-irregular>). Αυτός ο «θανάσιμος εχθρός» έχει κιόλας τάξει αιμωρισία στα ηγετικά στελέχη της δικτατορίας, αρκεί αυτοί να παραιτηθούν οικειοθελώς και να προκηρύξουν εκλογές (<https://edition.cnn.com/2019/01/29/americas/venezuela-juan-guaido-intl/index.html>). Αυτό σημαίνει πως όλο το κράτος των χαφιέδων και των βασανιστών της δικτατορίας θα μείνει ανέπαφο, μαζί με όλες τις ληστρικές αποικιοκρατικές συμβάσεις που το καθεστώς έχει υπογράψει με τους Ρώσους και Κινέζους προστάτες του, που δίνουν τη Βενεζουέλα χειροπόδαρα και που ο Γκουαϊδό δεν έχει θέσει ζήτημα αμφισβήτησής τους.

Φαίνεται δηλαδή να στήνεται το σκηνικό ενός νέου διπολισμού ανάμεσα στον ανυπόληπτο πια, αλλά κύριο του κρατικού μηχανισμού «κόκκινου επαναστάτη» Μαδούρο, και στον φρέσκο με προφίλ «δυτικού δημοκράτη» αλλά στην πραγματικότητα, όπως όλα δείχνουν, ακροδεξιού τραμπικού Γκουαϊδό. Δεν είναι τυχαίο που για πρώτη φορά οι μεγάλοι προστάτες του καθεστώτος Μαδούρο, η ρώσικη υπερδύναμη, και οι

φίλοι τους σε όλο τον κόσμο, δεν απαιτούν τη συντριβή της αντιπολίτευσης, αλλά συζητήσεις ανάμεσα σε αυτήν και τον Μαδούρο για μια κοινά αποδεκτή κυβερνητική λύση, δηλαδή για μια συνδιαλλαγή του σοσιαλφασιστικού καθεστώτος με τη δημοκρατική αντιπολίτευση, που σημαίνει τη διατήρηση του υπάρχοντος σοσιαλφασιστικού κρατικού μηχανισμού (<http://tass.com/world/1041678>). Βέβαια μέσα στα πλαίσια της στρατηγικής της συνδιαλλαγής δεν αποκλείεται οι Γκουαϊδό και Μαδούρο να στήσουν μια ελεγχόμενη μεταξύ τους όξυνση που δε θα έχει στόχο την ήττα του ενός ή του άλλου, αλλά το αμοιβαίο δυνάμωμα και των δύο σε βάρος του πραγματικού δημοκρατικού κινήματος, που σαν τέτοιο θέλει εκτός από το Μαδούρο να διώξει όλο το σοσιαλφασιστικό μηχανισμό που αυτός εκπροσωπεί. Μια ενδεχόμενη τέτοια ελεγχόμενη όξυνση, δηλαδή μια όξυνση στην οποία οι πραγματικοί δημοκράτες δεν θα μπορέσουν να παίξουν ηγετικό ρόλο στην αντιπολίτευση και να προωθήσουν τα γνήσια αντιδικτατορικά αιτήματα, θα οδηγήσει σε αυτή τη φάση στην αύξηση του κύρους του Γκουαϊδό σαν εκείνου του ηγέτη της αντιπολίτευσης που επιτέλους φέρνει αποτελέσματα. Μια «μετάβαση στη δημοκρατία» που πετυχαίνεται χάρη στη διεθνή ιμπεριαλιστική επέμβαση και την επέμβαση του στρατού που επίμονα ζητάει ο

Γκουαϊδό, με το κράτος της δικτατορίας ανέπαφο, είναι ένα δηλητηριασμένο δώρο, μια υπονόμηση και όχι μια νίκη του δημοκρατικού κινήματος.

Όσο για τους ευρωμαδουριστές της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ, αυτή κάνει τους πολιτικούς αναλυτές ανά τον κόσμο να ζύνουν το κεφάλι τους, πώς γίνεται μια κυβέρνηση φαινομενικά τόσο δουλική μέχρι αυτοθυσίας στους Ευρωπαίους και Αμερικάνους ιμπεριαλιστές, να σαλακώνει το δυτικό προφίλ της για να δείξει αμέριστη συμπάροσταση στη ρωσοκίνητη χούντα της Βενεζουέλας. Αυτή η υποστήριξη είναι η αληθινή πολιτική φυσιογνωμία του ΣΥΡΙΖΑ που δεν εγκαταλείφθηκε ποτέ όσα ευρωπαϊκά ή αμερικάνικα κοστούμια κι αν φόρεσαν. Γι' αυτό πρέπει να θυμίζεται συνεχώς στη βάση του ΣΥΡΙΖΑ ότι πρόκειται για μεταμφιέσεις που, όπως λεν οι ίδιοι, «δεν αλλάζουν τους στρατηγικούς στόχους». Όσο για τους αμήχανους δυτικούς, αυτοί μέσα στην τύφλα τους θα πιστέψουν για μια ακόμα φορά τον Τσίπρα, όταν θα τους διαβεβαιώσει πως αυτά τα κάνει επειδή τα ζητάει η αριστερή του βάση. Ήδη ο λευκός οίκος στην παρουσίαση του χάρτη με το ποιες χώρες αναγνωρίζουν τον Μαδούρο και ποιες τον Γκουαϊδό, έκρυσαν τη στάση του Έλληνα κνίτη ζωγραφίζοντας την Ελλάδα ουδέτερη! (<https://twitter.com/viadiplomacy/status/1090018736713748482>).

Αντίσταση στο φαιο-«κόκκινο» μέτωπο ναζιστών – ψευτοΚΚΕ στο μακεδονικό και στο ψευτοδιεθνιστικό κυβερνητικό τους προγεφύρωμα, τον ΣΥΡΙΖΑ

Συνέχεια από τη σελ. 5

εκείνος θα τους επιτρέψει «σιωπηλά» και σιγά-σιγά, με τον καιρό, να κατοχυρώσουν τη γλώσσα, τις παραδόσεις και τελικά τον εθνικό μακεδονικό τους χαρακτήρα.

Έχουμε κι εδώ δηλαδή την πολιτική του καρότου και του μαστίγιου. Το μαστίγιο, δηλαδή την πολιτική της βίαιης και χωρίς καμία συζήτηση άρνηση της ύπαρξης μακεδονικής μειονότητας το κρατάν οι ναζήδες, οι σαμαράδες, οι πασόκοι και οι κνίτες αντι-πρεσβιακοί, οπότε μοιραία το καρότο που κρατάει ο πρεσβιακός ΣΥΡΙΖΑ μοιάζει θελκτικότατο. Εκείνο που δε λέει ο ΣΥΡΙΖΑ στους εθνικά Μακεδόνες της Ελλάδας είναι ότι με μια Ελλάδα δουλεμένη από τους ακροδεξιούς εθνοφασίστες - που ως τα χτες ήταν ανοιχτά στην κυβέρνηση δίπλα στον «διεθνιστή» Τσίπρα ως ΑΝΕΛ - στη θεωρία ότι κάθε συζήτηση για μειονότητα είναι «ανήκουστη εθνοπροδοσία» κι ότι κάθε ανοιχτή εκδήλωση εθνικά μακεδονικού χαρακτήρα στη βόρεια Ελλάδα είναι «πρακτορική και νόμιμος στόχος βίας», η προστασία που υπονοούν (χωρίς πάντως να δεσμεύονται ούτε κατά διάνοια) ότι θα προσφέρουν οι συριζαίοι στην εθνικά μακεδονική μειονότητα είναι εξαρχής δηλητηριασμένη. Κι αυτό γιατί δεν θα είναι πολιτική προστασία, δηλαδή διαφώτιση του λαού στο μακεδονικό ζήτημα, αλλά το πολύ να είναι τυπική, δηλαδή απλά νομική προστασία των ως τώρα δικαστικά απαγορευμένων μαζικών φορέων τους (όπως πχ της στέγης μακεδονικού πολιτισμού).

Αυτό σημαίνει ότι τελικά κάθε ανοιχτή εκδήλωσή αυτών των φορέων, όπως ήδη συμβαίνει με αυτές του Ουράνιου Τόξου, που επίτηδες το έχει ρίξει στην πιο τρομερή πολιτική απομόνωση το διακομματικό καθεστώς, δεν θα την φυλάει ο λαός από τους φασίστες αλλά η αστυνομία και μάλιστα σε μεγαλύτερο βαθμό από όσο σήμερα. Το λέμε αυτό γιατί μετά τις επίτηδες στερημένες από στοιχειώδη πολιτική προετοιμασία του λαού κάλπικες Πρέσπες, τα λυσασμένα σοβινοφασιστικά σκυλιά έχουν συσπειρώσει πολύ περισσότερο πολιτικά καθυστερημένο πλήθος από κάθε άλλη φορά. Είναι η ίδια προβοκάτσια που έκανε ο ΣΥΡΙΖΑ στο μεταναστευτικό ή στο ζήτημα των ομόφυλων ζευγαριών, όπου στην επιφάνεια περνάει όλα τα φιλελεύθερα δημοκρατικά νομοθετήματα περί ιθαγένειας ή συμφώνου συμβίωσης, αφήνοντας την ίδια ώρα τους ναζήδες και τα εθνοφασιστοαριά από κάτω να οργιάζουν στην αντίθετη κατεύθυνση και μην κάνοντας ποτέ το ξεκαθάρισμα με μια πλατιά συζήτηση ή προπαγάνδιστη στην τηλεόραση, στον Τύπο, στα πανεπιστήμια και γενικά μέσα στην κοινωνία για να αλλάξουν οι στρεβλές, λαθεμένες και παρωχημένες ιδέες που κουβαλάει μεγάλο μέρος του πληθυσμού.

Ειδικά δε στο θέμα της μακεδονικής μειονότητας, με τη βρώμικη χρήση της έννοιας του αυτοπροσδιορισμού, ο Τσίπρας και ο ΣΥΡΙΖΑ μπορούν να αποσυνδέσουν την ιστορική προέλευση των εθνικά Μακεδόνων και τα εγκλήματα του ελληνικού σω-

βινισμού εναντίον τους από τον σημερινό αυτοπροσδιορισμό τους, παρουσιάζοντας το ζήτημα ως μια σύγχρονη βούληση κάποιων ανθρωπών να αποκαλούνται με αυτό το εθνικό όνομα. Αυτό το τελευταίο εύκολα θα το φορτώσει στη φιλελεύθερη «άεθνη και κοσμοπολίτικη» Δύση, της οποίας ο ίδιος θα εμφανιστεί κι εκεί ως ένας απλός, ντροπαλός ακόλουθος.

Κανένας δημοκράτης και διεθνιστής, κανένας εχθρός του σωβινισμού και του μεγαλοϊδεατισμού δεν πρέπει να πέσει στην παγίδα της «υπεράσπισης της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ έναντι της δεξιάς παλινόρθωσης», τραγουδίου το οποίο θα τραγουδάει από τώρα και ως τις εκλογές ο Τσίπρας και οι «κεντροαριστεροί» νέοι του κολαούζοι. Ο πραξικοπηματίας ΣΥΡΙΖΑ των Παπαγελοπούλων, των Θάνου, των στρατιωτικών ΟΥΚάδων υπουργών Άμυνας, του Σαββίδη, του ανπιευρωπαϊκού και αντιδημοκρατικού αφιονισμού που χώθηκε βαθιά στη συνείδηση των μαζών την περίοδο της χρεοκοπίας, είναι στην πραγματικότητα το κυβερνητικό προγεφύρωμα των ναζί και των κνιτών μέσα στο κράτος, ο καλύτερος συνήγορος υπεράσπισης της νομιμότητας των πρώτων και ιδεολογικός αγωγός των εκτρωματικών σοσιαλφασιστικών θεωριών των δευτέρων. Όσοι νομίζουν ότι τα βρώμικα «διεθνιστικά» πραξικοπήματα του τύπου των ύπουλων Πρεσπών, που περνούν σε μια νύχτα χωρίς βαθιά ιδεολογική δουλειά στον λαό, δουλειά που να ακυρώνει τις εθνοσοβινιστικές φαντασιώσεις και προλήψεις του, συνιστούν πρόοδο, θα δοκιμάσουν πρώτοι το ραβδί των ναζί, των κνιτών και των σωβινιστών συμμάχων των τελευταίων στο κορμί τους, ενώ οι «διεθνιστές» ηγέτες του ΣΥΡΙΖΑ θα σφυρίζουν αδιάφορα ή και θα συμμετέχουν ανοιχτά στη νέα, επόμενη, πιο κτηνώδη φάση της πούτινικής εξουσίας στη χώρα μας.

Η “ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ” ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΤΩΝ ΠΡΕΣΠΩΝ ΚΑΙ ΤΟ ΣΟΒΙΝΟΦΑΣΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

Συνέχεια από τη σελ. 2

Γι αυτό ο ΣΥΡΙΖΑ ενώ εμφανίζεται σαν ο κατ'εξοχήν αντιναζιστής είναι ταυτόχρονα και ο προστάτης της νομιμότητας της ΧΑ, δηλαδή της διατήρησής της σαν κοινοβουλευτικό κόμμα. Και δεν φροντίζει μόνο ο καλός μπάτσος για τον κακό αλλά και ο κακός για τον καλό. Έτσι δεν υπάρχει φασιστικός νόμος για την άλωση του κρατικού μηχανισμού και των ΜΜΕ από το ΣΥΡΙΖΑ και τους φίλους του που να μην τον έχει υποστηρίξει με πάθος και νηφίσει η ναζιστική συμμορία, όπως άλλωστε και το αντι-πρεσβιακό ψευτοΚΚΕ.

Η πραγματικά διεθνιστική γραμμή στο μακεδονικό είναι και ήταν πάντα μια πολύ δύσκολη υπόθεση. Γιατί δεν της επιτρέπεται να μένει ποτέ σε μισόλογα αλλά πρέπει να πηγαίνει ως το βάθος της άρνησης των βαθιά ριζωμένων προκαταλήψεων με τις οποίες έχει δηλητηριάσει το λαό μας -ιδιαιτέρα μετά τη διάλυση του αληθινού ΚΚΕ - μια άρχουσα τάξη που χαρακτηρίζεται ιστορικά από αυτό το μείγμα δουλικότητας απέναντι στους πιο ισχυρούς κάθε εποχής και περιφρόνησης και καταπίεσης των πιο αδύναμων σε συνεργασία με τους πρώτους και για λογαριασμό τους. Αυτή η διπλή στάση μπορεί να φτάσει στην απόλυτη βαναυσότητα αν ο δούλος είναι σίγουρος για την τάχα αυτοκρατορική καταγωγή του η οποία σε ζωντανή σύγκριση με την πραγματικότητα της κατάστασής του ασταμάτητα τον ταπεινώνει.